Politika

SAVAŞSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

15 Ocak 2015 Yıl: 1 Sayı: 4 On Beş Günlük Gazete Fiyatı: 1 TL Yurtdışı 1 EUR/1.5 USD

CHARLİE HEBDO KATLİAMI:

"KATLEDİLEN ÖZGÜRLÜKTÜR" *

** Fransız Komünist Partisi (FKP) Merkez Organı l'Humanite'nin manşeti*

"Vergilerimiz nereye gidiyor?" "Suriyelilerin kafalarına"

Charlie Hebdo yazışleri müdürü Stephane Charbonnier - Charb

Kardeş yayınımızın kapak sayfası "Katledilen Özgürlüktür!"

7 OCAK 2015 , ÇARŞAMBA, SAAT 11:15, PARİS… CHARLİE HEBDO YAZI KURULU TOPLANTIDA… 2 ADET TETİKÇİ 10 GAZETE ÇALIŞANI VE REDAKTÖRÜ İLE 2 POLİS'İ KATLEDİYOR… DÜNYANIN GÖZÜ ÖNÜNDE… BATI AVRUPA'NIN MERKEZİNDE… AYNEN 19 OCAK 2007'DE HRANT DİNK GİBİ… AYNEN 10 OCAK 2012'DE SAKİNE, FİDAN VE LEYLA GİBİ… ADİ BİR TERÖR DEĞİL... BU, BURJUVAZİNİN SINIF KİNİ ! FAŞİST TERÖR ! BU, SINIF KİNİNİN HAYATA YANSIMASIDIR… BU CİNAYET ŞEBEKELERİNİ DOĞURAN, BESLEYEN, EĞİTEN, SİLAHLANDIRAN, FİNANSE EDEN, KISACASI YÖNETEN BURJUVAZİDİR, EMPERYALİZMDİR ! ŞİMDİ BU ÇETELER GÖREVLERİNİ YAPIYOR … TİMSAH GÖZ YAŞLARINA ALDANMAYIN… CHARLİE HEBDO KATLİAMININ ASIL SANIĞI EMPERYALİST DEVLET YÖNETİCİLERİDİR !

Dünya Terörü Komuta Merkezi Üyeleri

Arka Plan

"Charlie Hebdo Katliamının" arka planı ne olabilir ?

Bir yandan Fransa'nın Libya'da, Türkiye'yi de sollayarak Muammer El Kaddafi'nin devrilmesine öncülük etmesi, diğer yandan Fransa'nın, Türkiye ile Suriye politikaları konusunda ABD'ye rağmen hemfikir olup el sıkışması...

Fransa ile Almanya'nın, AB ile ABD'nin, dünya emperyalist sistemi içinde ağırlık koyma savaşı...

Fransa'nın, Rusya'ya karşı ambargoyu kaldırma talebi. Rusya'nın Ukraynayı işgal değil, sadece Ukrayna'nın NATO'ya dahil edilmesine karşı olduğu görüşü...

Fransa'nın, Bağımsız Filistin Devleti'ni tanıma eğilimi ve Aralık 2014'de Fransa Parlamentosunda yapılan gayrı resmi oylamadan bu eğilimin resmen onaylanması...

Fransa'nın AB içinde ticaretin ABD Dolar'ı değil Euro ile düzenlenmesi talebi...

Tüm bunlar katliam haberi alındıktan sonra, günlük basını biraz olsun izleyen herkesin aklına gelebilecek olgulardır.

68 gençlik hareketinden yetişme, içinde FKP üyesi komünist çizerlerin başı çektiği Charlie Hebdo'nun hedef alınması, Fransa'ya göz dağı verirken, bir taşla iki kuş vurmak ve Charlie Hebdo'ya da ders vermek olamaz mı?

Katliam'da kaybettiğimiz, Charb yazar adını kullanan, yazı işleri müdürü Stephane Charbonnier, 22 Ekim 2014'de köşe yazısında şöyle diyordu: *"Ben Kürt değilim, Kürtçe bir kelime bilmiyorum, bir Kürt yazarın ismini bile söyleyemem. Kürt kültürü bana tamamen yabancı. Ah evet, arada Kürt yemekleri yemişliğim var. Geçelim bunları. Bugün Kürdüm, Kürt gibi düşünüyorum, Kürtçe konuşuyorum, Kürtçe şarkı söylüyorum. Kürt gibi ağlıyorum. Suriye'deki Kürtler sadece Kürt değil... Karanlık güçlere karşı savaşan insanlık... Hayatlarını, ailelerini, ülkelerini koruyorlar. IŞİD'in saldırılarına karşı savaşan kesimi temsil ediyorlar. Sadece 'fanatik İslam'a karşı değil, barbar çeteciliğe karşı da hepimizi savunuyorlar. Boğaz kesicilere karşı oluşturulan sözde koalisyon güvenilir mi? Farklı sebeplerden dolayı birçok üyesi stratejik, ekonomik ve politik çıkarlarını hesaba katıyor. Bugün ölüme karşı sadece Kürt halkı var."*

Tetikçilerin IŞİD veya El Kaide militanı olması, ABD ve İsrail'in, hatta Türkiye'nin sıkça baş vurduğu "taşeron" kullanma yöntemine uymuyor mu ? Hele de, IŞİD ve El Kaide'yi, Fransa, İngiltere, ABD, İsrail ve Türkiye gibi devletlerin kendi amaçları için kurup geliştirdikleri düşünülürse...

Tetikçilerin ve teknik destek sağlayanların "temizlenmesi" ve onlar temizlenene dek 2 gün soruşturmayı sürdüren polis komiserinin "intihar" yoluyla temizlenmesi bu savımızı doğrulamaz mı?

Bize göre bu katliam gizli servislerin, Gladio ardılı örgütlerin ve emperyalist devletlerin ortak icraatıdır. Dini motifler kullanılarak "açıklamaya çalışma" gerekçeleri kimseyi tatmin ve ikna etmiyor.

Gözümüzü açalım, ekonomik ve politik kriz koşullarında emperyalizmin her şeye kadir olabileceği gerçeğini bir kez daha algılamaya çalışalım ve sınıf mücadelesini adım adım örerek, Türkiye ve Dünya'da, bu senaryo katliamlara son verecek ortamı hazırlayalım.

Politika

Kürt Sorununun çözümü üzerine sesli düşünceler...

❑ **Ahmet ÇAVLI**

Kürdistan'ın dört parçaya bölünmesiyle egemen devletler Kürtlerin en ufak istemlerini ya hiç kabul etmediler ya da tamamen jenositten geçirdiler, imha ettiler. Her ne kadar, tek tük yurtsever Kürt şahsiyetleri ülke dışına çıktılarsa da onlara kendi halkını savunma haklarını vermediler, bu yurtsever insanlar aydınlar, güzelim ülkelerini terketmek zorunda bırakıldılar, susturuldular. Kamuran Bedrettinler, Seyit Rızalar, Ali Şerler, Şeyh Saitler, Kadı Muhammetler vs. gibileri hepsi kendi canlarıyla ödediler. Aileleri sürgün edildiler, aileler paramparça edildiler.

1917 Ekim devriminden sonra Kürt yurtseverleri, aydınları kendi örgütlerini kurmaya başladılar. Modern anlamda örgütlenmeler değildi, daha çok milliyetçi bazda örgütlenmelerdi ama hiç bir zaman ülkelerini unutmamışlardı. Yürekleri ülkeleri için çırpınırdı. 1945'de Doğu Avrupa ülkelerinde halk demokrasileri, sosyalist ülkeler oluştu. Kürtler artık sosyalizmle, tanıştılar modern örgütlenmeyle tanıştılar, işçi sınıfının içinde, öncü partisinde yer aldılar çalıştılar seslerini orda yükseltmeye başladılar. Maalesef sesleri bilinçli bir şekilde kısıldı, bu Türkiye'de de böyle oldu, ta ki 1973 Atılımına kadar. Artık TKP içinde Kürt sorunu tartışılmaya başlandı, bürolar kuruldu, Kürdistan örgütü oluştu. Bu kadroların önemli bir bölümü bugün Kürt özgürlük hareketi içinde ve çevresinde mücadele ediyor. Yok olmadılar. Bu anlamda TKP'nin Kürdistan örgütlenmesi diğer örgütlenmelere benzemedi, kalıcı izler bıraktı.

Daha önce de Kürt devrimciler, yurtseverler, 60'larda TİP içinde örgütlendiler, sonradan DDKO, DDKD kuruldu, Özgürlük Yolu oluştu. Hepsi kürt mücadelesi için çalıştılar ama 1980 faşist askeri darbeden sonra yurt dışına çıkmalar, mücadeleyi bırakmalar, evinde oturmalar oldu, ta ki 1978 de Lice'de kurulan PKK'nin, 1984 yılında silahlı mücadele döneminin başlamasına kadar... Diyarbakır zindan direnişi, yılmadan faşist rejime karşı aralıksız mücadele PKK'nin yönetiminde gelişti. Artık her dört parçada mücadeleye öncülük etmesi Kürt Özgürlük Hareketini Ortadoğuda halkların umudu haline getirdi. Rojava'da, inançların, halkların, kültürlerin demokratik halk devrimini gerçekleştirmesi ve Kobane direnişi ile evrenselleşmesi Kürt sorununu dünya gündemine yerleştirdi.

Türkiye halklarıyla birlikte, barış içinde bir arada yaşamak için, savaşsız sömürüsüz özgür demokratik bir cumhuriyet ve Türkiye için, demokratik özerk Kürdistan için, işçi sınıfının öncüsü TKP ile, tüm demokrasi güçleriyle ortak mücadeleyle Kürt sorunu çözülecektir. Kürt sorunu yalnızca Kürtlerin sorunu değildir. İşçi sınıfının, emekçilerin sorunudur, tüm devrimci demokratların, tüm demokrasi güçlerinin sorunudur, değişim ve dönüşümden yana olan tüm kesimlerin sorunudur. Artık bu gerçeği açık ve net kavramamız gereklidir. Türkiye solu, Kürt sorununun çözümünde görevini yerine getirememiştir. Kürt özgürlük hareketi, sorunun çözümü konusunda elinden geleni yapmıştır ama Türk halkının, solunun desteğini alamamıştır. Reel olarak pratikte yardım edilmemiş, enternasyonal dayanışma göstermemişlerdir. Bugünden sonra Kürt sorununun çözümü konusunda netleşmeliyiz. Kürt sorunu çözülmeden Türkiye'de hiç bir sorun çözülmez, Türkiye'ye demokrasi gelmez. Gün, darılma, küsme, evinde oturma günü değildir. Gün birlik ve dayanışa günüdür. Gün faşizme karşı güç ve eylem birliği günüdür.

Che Guevara şehit oldu... Mustafa Suphi şehadete erdi... desek olur mu?

Türkiye Solunda, Kemalizm'in Etkileri Yanında İslamiyet' in Etkileri de Yok mu?

❑ **Nurani ERSOY**

Ülkemizde, devrim yolunda, işçi sınıfının zaferi için can veren, bu uğurda ölmeyi bilen tüm sol, sosyalist, devrimci insanları saygıyla selamlıyor ve onlardan özrü dileyerek bir yarayı kanatmak istiyorum.

"Şehit" sözcüğü, köken olarak Arapça olup (Ar. Şehd) "din yolunda canını veren, kutsal bir ülkü veya inanç uğrunda ölen kimse" anlamındadır. **"Şehit olmak"** veya **"şehadete ermek"** ise din yolunda, kutsal bir ülkü veya inanç uğruna ölüp Allah' a (Allah katına) ulaşmaktır.

Bu anlamlardan hareketle İslami topluluk ve devletler; din, inanç ve toprak (vatan) gibi kavramlara, tarih boyunca (İslam' la birlikte) bir kutsiyet kazandırarak bu uğurda savaşacak insanları bulmayı, onları kolayca cepheye sürmeyi ve onlara korkusuzca ölmeleri gerektiği bilincini kazandırmayı amaçlamışlardır. Bu tutum da gerek savaş taktikleri gerekse zafere ulaşma teknikleri bakımından gerekli ve doğrudur da.

Ancak, bu söylediklerimiz sadece İslami topluluk, imparatorluk ve devletlerde geçerlidir. Örneğin, Hilafet'e kadar Osmanlı İmparatorluğunda **"şehit, şehadet"** kavramları yoktu. Yani halifeliğin Osmanlıya geçmesiyle (Yavuz dönemi) birlikte bu kavramlar da kullanılmaya başlandı. Geleneksellesen bu anlayış, gönüllülük esasına dayanan bir askerliği de yarattığı için, yönetimlerin maddi yükünü azaltmakla birlikte, askerlerin korkusuzca ölümün üzerine yürümesini, dolayısıyla zafere kısa zamanda ve kolayca ulaşılmasını da sağlayacaktır.

Bunu çok iyi bilen T.C. kurucuları da (Çoğunluğu askerdi) gerek cephe savaşlarında gerekse kuruluş dönemlerinde (günümüzde de böyle) ordugâhları **"Peygamber Ocağı"** olarak niteleyip **"şehitlik"** kavramını her daim kullanmış ve kullanmaktadır da. Bu anlayışı, Ulasal savaşlar için (Bugünkü Kürt Özgürlük Hareketi de dahil) anlayışla karşılamak mümkün sayılabilir. Çünkü devleti veya savaşı yönetenler askerliğe bir kutsiyet kazandıramazlarsa gönüllü (parasız) askerliği bugün, eskisi kadar kolayca sürdüremez.

Peki, bize n'oluyor..?

Devletin bu kutsiyet (kutsallık) anlayışı, maalesef Türkiye solunu da yıllar içinde etkilemiş ve bu kavramlar yıllardır devrim uğruna ölenler için de kullanılagelmiştir **(Devrim şehitleri ölümsüzdür.).** Sanki kutsal bir savaş içindeymişiz de... Kendisini Marksist-Leninist olarak niteleyenler, sosyalist kişi veya örgütler, bir kutsal mücadele mi sürdürüyor ki **"şehit"**, **"şahadet"** kavramlarına gereksinim duysun? İlgilenenler bilir ki **"Marksizm"** bir bilimdir; kutsanamaz. **"Sosyalizm"** de sosyolojik-siyasi bir kavramdır; ona da bir kutsiyet kazandırılması gerekmez, mümkün de değildir.

Peki, nereden çıktı bu **"Devrim şehitleri ölümsüzdür"** sloganı ki yıllardır bunu ağzımıza pelesenk etmişiz? Tabii ki sosyalizm için, devrim için can veren, bu uğurda ölmeyi bilen her can bizim biricik değerimizdir. Ancak bu ölen yoldaşlar, ya Hıristiyan ise... ya Musevi ise... ya Ateist ise...

O zaman ne diyeceğiz bu gidenlerin ardından? **Che Guevara** şehit oldu, **Karl Liebknecht** ve **Rosa Lüksemburg** şahadete erdi mi diyeceğiz..?

Bu isimler şaşırtıcı mı geldi? Ya **İbrahim Kaypakkaya** için, ya **Mahir Çayan** için, ya **Mustafa Suphi** için... Daha yüzlercesi için bu kavramları nasıl kullanabiliriz, bir düşünelim. Bundan daha vahim olanı ise nice Marksist-Leninist, Ateist olan yoldaşlarımızın cenazelerinin camilerden, cem evlerinden kaldırılmış olması değil mi? Örneğin benim cenazemi –devrimi görmeden ölürsem eğer- hangi camiden, hangi cem evinden, hangi havradan kaldırmayı düşünüyorsunuz..?

Bütün bu sorular, soru olmaktan öte bir sorgulama olarak görülmeli. Gerçekten de kendimizi bir sorgulayalım ki artık zaman kaybetmeden Kemalist etkilerden de İslami etki ve kavramlardan da kurtulup hangi değerlere sahip olmamız, sahip çıkmamız gerektiğini kavrayabilelim. Özellikle birçok kavramın içinin boşaltıldığı, anlamının saptırıldığı bu dönemde.

Asıl görevimiz, bu kavramların etkisi altında kalmadan, bu topraklarda yaşayan tüm inançlara eşit mesafede durarak, hiçbir inanç ve dini rencide etmeden, onlara elitist bir bakışla yaklaşmadan tüm emekçileri, ezilenleri sosyalizm yolunda örgütlemenin yol ve yöntemlerini, dilini iyi ve doğru belirlemektir.

İGD'nin 39. Kuruluş Yıldönümü Manisa'da Kutlandı

❑ **Sami AKALIN**

Bu yıl İGD'mizin 39. yılını Manisalı yoldaşlarımızın ev sahipliğinde Teras Restaurant'ta 50'li yaşlarımızın gençlik duygularıyla kutladık.

Uzun yıllar birbirini göremeyen dostların bir araya gelmekten duydukları mutluluk ve coşku salona hakim olan ortak ve tek duyguydu.

Kutlamadan bir ay önce bu gün nerede durduğuna bakılmaksızın, tüm arkadaşlarımızı 76 kuruluş ruhuyla bir araya getirecek genişlikte bir komisyon oluşturuldu. Bu komisyon gecenin organizasyonu için uzun süren bir hazırlık yaparak, en küçük ayrıntıya kadar her noktayı konuştu ve ortak alınan kararlarla gecenin programı oluşturuldu.

Gecenin tek konuşmasını TARİŞ direnişinin efsane ismi Bekir Zeyyat Eken yaptı.

Manisalı yoldaşlarımız ev sahipliğinin kendilerine getireceği tüm sorumluluğu çekincesiz bir şekilde yüklendiler.

Mustafa Kutlu, Namık Pekdiker ve Dursun Yılmazer arkadaşlarımız kendilerine yüklenen sorumluluk bilinciyle 1 ay öncesinden gecenin noktalanmasına kadar geçen sürede yoğun bir emek harcayarak bu görevlerini eksiksiz olarak başarıyla yerine getirdiler. Arkadaşlarımızın bu çabaları geceye katılan arkadaşlarımızın coşkusunu kesintisiz yaşamasıyla sonuçlandı.

İsmet Aktaş, DDDD başkanı Talat Özmen, Onbeşler Derneği başkanı Burhan Yıldırımol, HTKP yöneticisi Rauf Cankurtaran, afiş, pankart ve rozetlerin basımında emek harcayan Osman Dizdaroğlu ve bu organizasyonların değişmez ismi Bilgehan Oğuz da, gecenin sorunsuz bir şekilde geçmesi için yaptıkları çalışmalar, katkılar ve fedakarlıklar ile kocaman bir teşekkürü hak ettiler. Gecenin tek konuşmasını TARİŞ direnişinin efsane ismi Bekir Zeyyat Eken yaptı.

İGD'nin yıldız yöneticilerinden İlhami Mısırlıoğlu, yine TARİŞ direnişi efsanelerinden Mehmet Çavuş, İsmet Aktaş, kadın hareketinden sanatçı arkadaşımız Fergül Yücel, Talat Ulusoy, TÜSTAV Mütevelli Heyeti İzmir Temsilcisi Ali Akgün, Devrimci Turizm İş sendikası Ege bölge temsilcisi Tahir Ozan, Onbeşler Derneği'nin önceki başkanlarından Serdar Gündoğdu ve Mehmet Utku, kapatılan İGD Konak Şb. son YK üyelerinden Dr. ve Yazar Sait Almış, Yazar ve Şair Mehmet Kazım Ablak, Şair Vasıf Turhan Kayacık, Şair Recai Atalay, Manisa eski Baro Başkanı Cahit Kaplan, İzmir'de ve Ege Üniversitesinde İlerici Gençlik hareketinin gelişmesine büyük katkıları olan Konak Şb. son YK üyelerinden Behzat Kocavardar, Dikili'nin efsane başkanı Osman Özgüven, Köy-Koop Manisa Birlik Başkanı Nurettin Dingaz, İzmir Köy-Koop başkanı Ata Ünver ve 2 hafta önce görevinden istifa eden CHP Manisa İl Başkanı Cahit Kaplan katılımlarıyla gecemizi onurlandırdılar.

Bu satırları kaleme alan kulunuz ben Sami Akalın da hazırlık sürecinde çağrı için kullandığımız afiş, logo tasarımlarını ve gecede yapılan slayt sunumunu hazırlayarak çorbada tuzum olsun dedim.

Müzikleriyle geceyi renklendiren Cem Akgün, Yıldıray Solak ve Gurup Sılanın dayanışma ruhuyla yaptıkları katkılara geceye katılan tüm arkadaşlarım adına defalarca teşekkür ederim.

Bu yazıyı kaleme alırken ismini saymayı unuttuğum herkesten özür dilerken, geceye görünmez katkılar koyarak, katılarak bu coşkuyu bize yaşatan tüm dostlarımıza da teşekkür etmek boynumuzun borcudur.

Ayrıca bu çalışmalar süresince 1 ay boyunca beni anlayışla karşılayarak desteklerini esirgemeyen hayat arkadaşım Nuşah Akalın'a da sonsuz teşekkürler ediyorum.

Netleşmek Şart!

Türkiye Komünist Partisi, partimiz etrafında ve hakkında nitelemelere müdahil olma ihtiyacı hissettik. 2001 yılında devletin icazeti ile isim hırsızlığı maharetini hayata geçiren SİP'liler, her nedense aralarında hiç bir ideolojik, politik fark olmamasına karşın ortadan ikiye bölündükten sonra piyasaya iki oluşum çıktı. Biri "KP" adını aldı, diğeri ise "HTKP". Bu iki oluşum dışında bir de, Toplumcu Kurtuluş Partisi 1920 mevcut. Bu tür gelişmeler her zaman mümkün. Bizim aydınlatmak zorunda olduğumuz konu şu; Bu oluşumların hiç bir tanesi TKP'nin bölünmesi veya ayrışması ile ortaya çıkmış oluşumlar değildir. Bazı yerlerde "TKP'nin bölünmesi ile oluşan ....." diye cümleler kurulduğu için bu konuya değinme gereği hissettik. TKP seksenli yılların sonu ve doksanlı yılların başında bir likidasyon (tasfiye) girişimi yaşamıştır. Bu doğrudur. Likidatörler (tasfiyeciler) önce "birleşme" sonra ayrışma tabelaları altında partiyi terkederek sağa ve "sola" savrulmuştur, bu da doğrudur. Sonuçta, uluslararası alanda birçok kardeş Komünist Parti'nin de yaşadığı gibi, TKP daralmıştır, politik etkisi azalmıştır, ama yok olmamıştır. Çünkü, Mustafa Suphi yoldaşın TKP'nin kuruluş kongresinde söylediği gibi, işçi sınıfı var olduğu sürece TKP var olacaktır. Hiç bir güç onu yok edemez.

Bir diğer konu, eskiden TKP üyesi olup da bugün belirttiğimiz bu oluşumlarda yer alanların sayısının parmakla sayılacak kadar az olmasıdır. Ancak, onları birleştiren ortak payda Kemalizm paydasıdır. Onların, "politik etkisi azalan ve daralan" bugün ise tekrar köklerinin üzerinde yükselen ve politik etkinliği artan TKP'den en büyük farklılıklarından biri de budur. Bu tabloyu en net şekilde çok yakın geçmişte iki konuda gördük. Birincisi; Birleşik Haziran Hareketi'ne yaklaşımları. İkincisi; Rasih Nuri İleri'nin ölümü üzerine bir araya gelmeleri. İki olguyu da anlıyoruz. Ama aramızda büyük farklar olduğu da ayrı bir gerçektir. Bu oluşumlara özenip web sayfalarında aynı frekanstan yayın yapanlar mevcut. Fakat, maalesef onlar da Kemalizm ile aralarına gerekli çizgiyi koyamıyorlar.

Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katillerinin kim olduğunu, Komünistleri, Devrimcileri, Kürtleri, Alevileri, Ermenileri, Süryanileri, Ezidileri kimlerin katlettiğini, sınıfsal olarak Kemalizmin bir burjuva akımı (ideolojisi bile değil) olduğunu ve Şefik Hüsnü'lerden beri partimizin başına ne geldiyse Kemalizm yüzünden geldiğini hatırlatmaktan başka bir açıklama yapma gereği duymuyoruz. Söz konusu olan sanatçı edasıyla bir resim tablosu hakkında yorum yapmak değildir, söz konusu olan doksan küsur yıl önce kurulan, bugün de süren ve yıkılması gereken Kemalist burjuva diktatörlüğünün değerlendirilmesi sorunudur. Bu da belirleyici önemdedir. Özellikle Komünistler açısından...

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Organı ATILIM Gazetesi Aralık 2014 Başyazısı
(*www.türkiyekomünistpartisi.org sitesinden alınmıştır.*)

BİRLEŞİK METAL-İŞ SENDİKASI'NDAN MESS DAYATMALARINA YANIT:

10 Ocak 2015 tarihinde İstanbul'da sendika merkezinde toplanan Birleşik Metal-İş Merkez Toplu İş Sözleşmesi (TİS) Kurulu'nda işyerlerinden gelen bilgiler; metal işçilerinin büyük bir çoğunlukla MESS dayatmalarını kabul etmedikleri, ücret uçurumunun kapatılması için iyileştirmelerin olmadığı, metal işçilerinin yaşam standardını yükseltmeyen ve düşük ücret sistemini 3 yıllık sözleşme ile kalıcılaştırmayı hedefleyen sermayenin dayatmalarına karşı **"bedeli ne olursa olsun"** direnmek yönünde oldu. Merkez TİS Kurulu, Genel Başkan Adnan Serdaroğlu'nun konuşmasının ardından alkışlar ve sloganlarla alınan kararı kutladı.

Gazetemizin baskıya girdiği saatlerde DİSK'in önünde muhtemelen Birleşik Metal-İş üyesi yaklaşık 15.000 işçinin MESS dayatmalarına karşı GREV kararı açıklanacak. Zaten 10 Ocak'ta yapılan Merkez TİS Kurulu'nda tüm kurul üyeleri tek tek söz alarak bu kararı olgunlaştırdılar.

Grev, işçilere birleşmeyi, birlikte mücadele etmenin kendilerini güçlendireceğini öğretir. 15.000 Birleşik Metal-İş üyesi işçi zaten aylardır direnişteydi. Örgütlü oldukları hemen her fabrikada hergün yürüyüş, yemek boykotu, basın açıklaması ile eylem yapıyordu ve geçen sayımızda yazdığımız gibi Gebze'de coşkulu, yığınsal bir mitingle de mücadeleye hazır olduğunu dost düşman herkese bir kez daha göstermişti.

Metal işçisi, MESS'in dayatmalarına boyun eğmemekle sadece kendisi için değil tüm işçi sınıfı için umudun adı olmaya adaydır. Tüm sınıf kardeşlerinin gözleri onların üzerinde. Sadece DİSK'e bağlı işçiler değil, Türk-İş'e, Hak-İş'e üye işçiler de Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin bu mücadelesini dikkatle takip ediyorlar. Özellikle de MESS'le grup sözleşmesini alelacele imzalayan Türk Metal üyesi işçiler merakla bu mücadelenin sonucunu bekliyor olacaklar.

Şu anda sendikalaştıkları için, ya da üyesi oldukları patron yanlısı sarı sendikalardan ayrılıp hakkını hukunu koruyacağına inandığı sendikalara üye oldukları için işten çıkartılan, kışta kıyamette kapı önüne konulan işçilerin umudu da metal işçisinin mücadelesindedir.

40 bin metal işçisi, 1977 Mayıs sonunda "DGM'yi Ezdik, Sıra MESS'te" belgisiyle greve çıktığında nasıl Türkiye İşçi Sınıfının tarihine damgasını vurduysa bugün de 15.000 işçinin "bedeli ne olursa olsun direneceğiz" demesi sınıf hareketinde taşların yerli yerine oturmasında önemli bir kilometre taşı olacaktır.

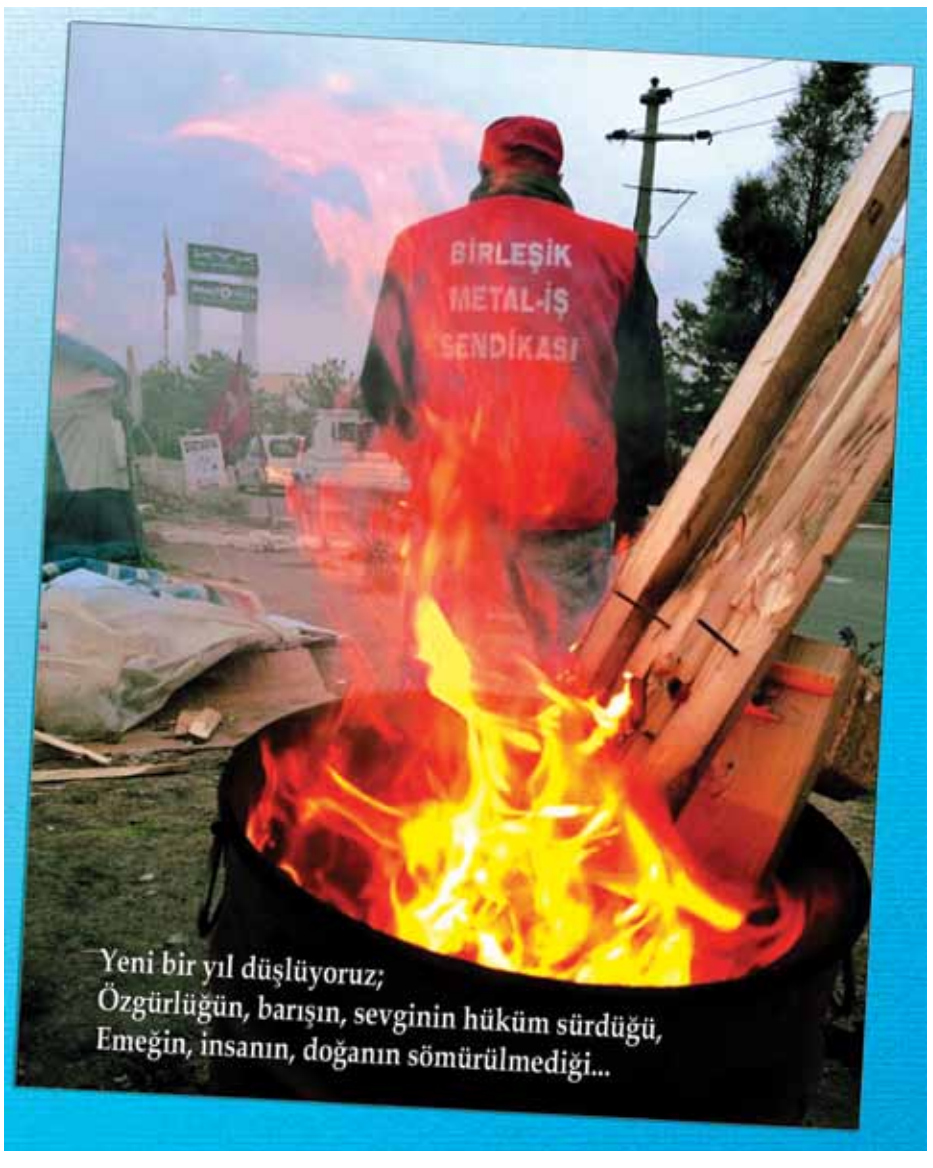

Kuşkusuz bu sadece Metal işçisinin görevi de değil. Yine nasıl 1977 MESS grevlerinde tüm işçiler, emekçiler, komünistler, kadınlar, gençler, esnaflar, köylüler Maden-İş üyeleriyle dayanışma içine girdilerse, bugün "MESS'in dayatmalarına boyun eğmeyeceğiz" diyen Birleşik Metal-İş üyesi işçilerle de aynı dayanışmayı örmek, onların mücadelesini kendi mücadelesi gibi görmeyi bilince çıkarmak gerekiyor. Deneyimler işçiler birlik olursa eğer, yenilmeyeceğini göstermiştir.

Grev aynı zamanda bir okuldur da. Yine geçen sayılarımızdan birinde Ülker işçisinin patron yanlısı Öz Gıda-İş'ten DİSK'e bağlı Gıda-İş sendikasına geçtikleri için işten atılan işçilerinden birinin direniş çadırındaki fotoğrafını yayınlamıştık. Elinden Dostoyevski'nin "Suç ve Ceza" kitabını düşürmüyordu. Şöyle demişti; *"Ülker'de 12 saat çalışmaktan okumaya vaktim olmuyordu. Direnişin 37. gününde 6. kitabı bitirdim."* Çalıştığı zamanlarda okumaya, tartışmaya hatta düşünmeye yeterince vakit bulamayan işçiler kim tarafından, nasıl sömürüldüklerini daha iyi görüp öğrenirler. Kendilerini sınıflarının davasına adayan işçilerin sayısı grevler sırasında daha da artar. Sınıf bilincinin daha arttığı, sosyalizmi öğrenenlerin sayısının çoğaldığı grevler, işçi sınıfının savaşımının birer parçasıdır. MESS patronlarına karşı haklarını savunmak için direnen, savaşım veren, her türlü zorluğu göğüsleyen, daha disiplinli ve uyanık davranan metal işçileri bu mücadeleden güçlenerek çıkacaklardır.

Haydi metal işçilerinin mücadelesiyle dayanışmayı yükseltmeye!...

"Sendika örgütlenmesi yaptığımız için işten atıldık... Direndik... Geri alındık ! "

Uniteks işçileri, sendika örgütlenmesi yaptıkları için işten atıldılar.

Giyim-Sen Genel Sekreteri **Onur Kurt**: *"En çok vaktimizi evde ailemizle ve çocuklarımızla değil, işyerinde çalışarak geçiriyoruz. İşyerindeki çalışma koşullarımız sağlıklı değil. Kimyasallarla çalışanlarımıza bu işe uygun maskeler değil kağıt veya yetersiz maskeler veriliyor. Kullandığımız kimyasalların ileride sağlığımızı bozmayacağının bir garantisi yok. Soyunma odaları, duş alma yerleri, tuvaletler pis ve bakımsız, kapılar ise kırık. Yemek için yalnız yarım saat veriliyor. Havalandırma yetersiz. Yazın çok sıcak, kışın ise çok soğuk. Bu yüzden sık sık hastalanıyoruz. Hastalandığımızda izin alıp almayacağımıza işyeri hekimi değil, başımızdaki vardiya amiri karar veriyor.*

*Üstelik biz sadece Çerkezköy'deki **Uniteks**'in değil, İstanbul'da bulunan **C&A**'nın da işçileriyiz. Uluslar arası markaların mallarını da yapıyoruz. Onlara mal yaptığımız için fabrikaya denetimci yolluyorlar. Ancak bu denetimlerde yaşadıklarımızı anlatamıyoruz. Yöneticiler, bize gelen denetçilere **'olanları değil, olması gerekenleri söyleyin'** diyorlar. 12 saat çalışıyoruz. Gelen denetçilere **'8 saat çalışıyoruz'** diyoruz. Hafta içi zorunlu mesaiye kalıyoruz. Denetçiye **'zorunlu mesai yok'** diyoruz. Fazla mesai ücretleri elden ödeniyor. Denetçiye **'fazla mesai olunca bankaya yatırılıyor'** demek zorunda kalıyoruz.*

*En kötüsü, bütün bunları yaşayıp ses çıkarmamamız. Ne zaman bu sorunları dile getirirsek bizi azarlıyorlar. **'Çalışmak istemiyorsan çek git, kapı orada'** diyorlar. **'İşsiz kalacağız'** diye susuyoruz.*

*Bir araya gelerek yasaların bize tanıdığı sendikaya üye olma hakkını kullanmaya karar verdik. İşveren **'küçülmeye'** gittiğini söyleyerek örgütlenme konusunda görev alan arkadaşlarımızı işten attı. İşten atılan 3 arkadaşımızı geri aldı, 2 kişi ise hala işsiz. İşveren sendikalaşmayı kabul etmeli ve arkadaşlarımız işe geri almalıdır. Hakkımızı her yerde savunacağız, susmayacağız."*

İşten atılan Uniteks işçileri, 7 Ocak günü fabrikanın önünde çadır kurarak direnişe başladılar.

Karşılarında İşçilerin örgütlü ve direnişçi gücünü gören fabrika patronları, hemen işçiler ile diyaloga geçerek yeniden işbaşı yapma çağrısında bulundu. İşçiler ise geçen günler içinde kayıp olan haklarını geri almak kaydıyla işlerine geri döndüler. Bu direnişi örgütleyen **Giyim-Sen** Sendikası ve Uniteks işçisi sendika üyelerini kutluyoruz.

Politika / Çerkezköy

"Zenginleşen Çerkezköy ve İş Cinayetleri Paneli" yapıldı

4 Ocak Pazar günü Tekirdağ **İşçi Sağlığı İş Güvenliği Meclisi** tarafından düzenlenen *"Zenginleşen Çerkezköy ve İş Cinayetleri"* konulu panel gerçekleştirildi. Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası (BATİS) Temsilciliğinde düzenlenen panele BATİS'li işçiler, Tekirdağ Tabip Odası ve Halkların Demokratik Partisi üyeleri katıldı.

BATİS Temsilcisi **Fahri Koçan** yaptığı sunumda, Çerkezköy'de ve bölgede çok sayıda iş cinayetinin yaşandığını, 2014 yılında öğrenildiği kadarıyla 13 işçinin iş cinayetinde hayatını kaybettiğini, çok sayıda kazanın ise SGK'ya veya sendikalara hiç bildirilmeyerek üstünün örtüldüğünü belirtti. İşverenlerin kâr hırsı sebebiyle işçi sağlığı iş güvenliği önlemlerini almaktan kaçındığını, daha fazla kâr yapmak adına bu konuda yatırım yapmayarak işçilerin hayatlarını hiçe saydığını belirterek, meslek hastalıklarının ise görünmediğini vurguladı.

Tekirdağ İşçi Sağlığı İş Güvenliği Meclisi olarak Tekirdağ genelinde yaşanan her iş kazası ve iş cinayetinin ve her türlü meslek hastalığı riskinin kaydının tutulmaya çalışıldığını, her işçinin bu sorumlulukla yaşadığı sorunları ve çevresinde yaşananları bildirme yükümlüğü olduğunu belirterek işçilere ve diğer emek örgütlerine iş birliği çağrısı yaptı.

Panelde söz alan Avukat **Sevgi Evren**, iş cinayetlerinin ve iş kazalarının yüksek olmasının bir diğer nedenini ise, işçilerin kendi emeklerine değer vermeyerek, her türlü çalışma koşullarına razı olmaları olduğunu belirtti. **Evren**, işçileri kendi yaşamlarına kendi emeklerine sahip çıkmaya ve sendikalarda, derneklerde örgütlenmeye davet etti.

Panele katılan işçiler ise, örgütlenme sorunlarından bahsederek, özellikle bölgede bulunan mevcut sendikaların kapılarından dahi giremediklerini, fabrikalardaki temsilcilerin ise işçi sorunlarına duyarsız olduğunu belirterek mücadele çağrısı yaptılar.

Tekirdağ İSİG meclisi, 8 Şubat 2015 Pazar günü Çerkezköy'de toplantı yapılmasına karar verdi.

Politika / Çerkezköy

AKP, Mardin yenilgisini hazmedemedi

Gençlik terörize ediliyor

Mardin'in Mazıdağı ilçesinde 6-7-8 ekim tarihlerinde tüm bölgede spontane olarak kendiliğinden gelişen, gelişirken de kendi kendini örgütleyerek halka inen, gençliği, kadınları, halkı örgütleyerek halk direnişine öncülük eden HDP ve ilerici devrimci gençlik, dipten gelen devrimci gelişimi herkese gösterdi, halk tarafından alkışlandı, desteklendi, yığınsal katılım sağlandı. **İlerici Devrimci Gençlik**, adına yakışacak şekilde **HDP** ile omuz omuza gösterilerde en ön saflarda yer aldı. Gerici AKP hükümetinin yanıtı geç kalmadı. Güvenlik güçleri acımasız bir şekilde intikam alırcasına sabaha doğru evlere baskın yaparak gençleri evlerinden alıp, intikam alırcasına, psikolojik baskılar uygulamaya başladılar. Efendiliği ile herkesin saygısını kazanan, işçi gençlik içinde yer alan **Savaş Temel**, gözaltına alınarak ve ağır dayaktan geçirilerek, mahkemeye çıkarıldı ve tutuklandı. Mazıdağı halkı ve gençliği mahkeme önünde gösteri yaparak **Savaş Temel** ile dayanışmasını dile getirdi.

Mazıdağı

Yerel seçimlerde büyük bir oy patlamasıyla seçilen yeni Belediye yönetimi, Mardin, Mazıdağı'nın Belediye tarihinde yapılmayan, halk tarafından da benimsenen uygulamaları yaşama geçirmeye başladı. Bölgede iş sahalarının olmaması ve yoksulluğun yüksek olması nedeniyle Belediye yeni bir Halk Pazarı açtı. Bu pazarda simsarlar değil, faizciler değil, üretici doğrudan mallarını satmaya başladı. Buna bağlı olarak Demokratik Kooperatifçilik alanında önemli adımlar atıldı. İnsanlarımız birlikte hareket etmeyi ve dayanışmayı öğrenmeye başladı ve bu girişimleri destekledi.

Mazıdağı Belediye Eş Başkanımız Necla Yıldırım

Belediye'nin halk tarafından benimsenen diğer önemli bir icraatı ise taşıma alanında Belediye'nin Minibüs hizmeti vermeye başlaması oldu. Daha önce taşıma işini tekelinde bulunduran gerici aşiret ailelerinin düzeni bozuldu. Gericiler Belediye'ye saldırdılar, ancak halk Belediyesine sahip çıktı.

Belediye Eş Başkanımız **Necla Yıldırım**, yıllardır demokratik özgür kadın hareketinde mücadele vermiş olan ve halkımız tarafından sevilen, sayılan bir kişiliktir. Belediye Başkanı olması ile, o güne kadar uğrunda mücadele ettiği ilkeleri, hizmet olarak olabildiğince aşama aşama, tüm ekibi ile yaşama geçirmek için çalışmalara başladı. Mazıdağı halkı, yeni Belediye yönetimimizin demokratik ve devrimci Belediye faaliyetlerini destekliyor.

Kızıltepe

Mardin, Kızıltepe İlçe Belediye Başkanları, **İsmail Asi** ve **Leyla Salman**'a karşı baskı ve provokasyonlar dinmiyor. AKP Hükümeti başarılı bir belediyecilik örneği sergileyen ve halkın desteğini her gün yenileyen **İsmail** ve **Leyla** Başkanları yıpratmak için türlü oyunlar tezgahlıyor. En son Ocak ayının ilk haftasında **Abdullah Öcalan'a Özgürlük Kampanyası'**na destek verdikleri için gözaltına alındılar ve ilk sorgularından sonra serbest bırakıldılar. AKP, seçimlerde baş edemediği Belediye başkanlarını "terörist" olarak suçlayarak onları halktan soyutlayacağını zannediyor ama halk kimin "terörist" olduğunu çok iyi seçebiliyor. Gelecek vaat eden genç Belediye Başkanlarımız ve özellikle kadın olduğu için ayrıca yıpratılmaya çalışılan **Leyla** Başkanımız görevlerini başarıyla yerine getireceklerdir.

Kızıltepe İlçe Belediye Başkanları, İsmail Asi ve Leyla Salman

Mardin Merkez

Ahmet Türk'ün Belediye Başkanı seçilmesi, demokratik kooperatifleşmeyi uygulamaya başlaması ve mahallelerde, köylerde halk meclislerinin oluşumu AKP'nin işine gelmiyor. 1950'lerden beri NATO'nun Radar Üssü olarak kullanılan Mardin Kalesinden bu üssün sökülmesi ve üste görev yapan asker ve MİT elemanlarının Mardin'i terk etmesini isteyen **Ahmet Türk**, devletin ağır tepkisi ile karşılaştı. Halkın da **Ahmet** Başkanın bu talebini desteklemesi üzerine devreye sivil paramiliter güçler sokuldu. İtirafçı "devrimci"lerin desteği ile köy korucusu aşiretler, devletin kurum ve kuruluşlarının maddi ve lojistik desteği ile Mardin Merkez Belediyesine saldırıyorlar. Elinde olmadığı halde, aşiret iliş-

Mardin Belediye Eş Başkanı Ahmet Türk.

kilerinin hüküm sürdüğü bir aileden gelmesinden başka hiç bir suçu olmayan **Ahmet Türk** Başkan'a karşı halk nezdinde karalama kampanyaları yürütülüyor. HDP'nin başarısız olması için çeşitli tezgahlar kuruluyor. Mardin halkı **Ahmet Türk**'ü iyi tanıyor.

Devrimci ve demokrat hareket içinde büyümüş, Adana Akademisinde faşistlere karşı mücadelede ön saflarda yer almış, 12 Eylül faşizminin zulmüne uğramış, ağır işkencelere uğramış, eşi ve annesi Kürtçe konuştukları için cezalandırılmış, DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk ile HEP'in kuruluşunda yer almış, HEP için ülkeyi baştan başa dolaşmış, SHP listelerinden milletvekili olmuş ve sadece Paris'te Kürt Konferansına katıldığı için "Garaj Operasyonu" adı altında arkadaşları ile tutuklanıp uzun yıllar cezaevinde kalan, DGM Mahkemelerinde dik duran, siyasi savunma yapan, Merkez Bankası Başkanlığı veya her dönem bakanlık yapabilecek teklifleri elinin tersiyle geri çeviren, tercihini özgürlük mücadelesi ve sınıf hareketinden yana kullanan, uzlaşma kültürünü reddeden bir kişiliktir **Ahmet Türk**. Bugün AKP'nin bütün olanakları ile Mardin'e yüklenmeleri ve sosyalist kişiliği olan **Ahmet Türk**'ü hedef almaları tesadüf değildir. Ancak Mardin halkı bu oyunu bozacaktır.

Bu tezgahların hepsi boşunadır. HDP, bölgede ileri, devrimci, demokratik toplumun, savaşsız sömürüsüz, özgür demokratik Türkiye'nin oluşumunda halkların desteği ile hedefine ulaşacaktır.

Politika / Mardin

Mardin Temsilciliğimizin haber çalışmasını örnek bir çalışma olarak dikkatlerinize sunuyor, diğer il ve ilçelerdeki temsilciliklerimizin de bugüne dek Çorlu, Lüleburgaz, Çerkezköy ve Mardin temsilciliklerimiz gibi gazetemizi haber ve fotoğraflar ile beslemesinin öneminin altını çiziyoruz.

***Politika* Kollektifi**

Kocaeli'nde anma etkinliği:
TKP'liler 22. kez buluştular...

Kocaeli Birlik Dayanışma Grubu'nun 1993 yılından bu yana her yıl düzenli olarak sürdürdüğü **"onurlu bir geçmişten aydınlık bir gelecek mücadelesinde çeşitli zaman aralıklarında yitirilen yoldaşlarını anma etkinliği"**nin 22.'si, 27 Aralık akşamı Mangal Restaurant tesislerinde gerçekleştirildi.

Kocaeli Birlik Dayanışma Grubu'nun organizasyonu ile çeşitli zaman aralıklarında yaşamlarını yitirmiş mücadele arkadaşlarının aileleri ile birlikte 12 Eylül Askeri döneminde TKP Marmara davasından tutuklanıp, Gölcük Donanma Komutanlığı Gonca askeri ceza ve tutukevinde yatmış; Bursa, Balıkesir, Sakarya, Bartın, Çaycuma, İstanbul bölgelerinden arkadaşlarının da katılımı ile 22. kez bir araya gelinen gecede duygusal anlar yaşandı. Müşkile köyü muhtarı Eski Türkiye İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu ve TKP üyesi **Fevzi Kavuk** her yıl olduğu gibi dostlarının arasındaydı.

Açılış konuşmasını **Muştak Müstecaplıoğlu**'nun yaptığı gece de 1993 yılından başlayarak yitirilen yoldaş resimlerinin ve **Kocaeli Birlik Dayanışma Grubu**'nun bu süreçte gerçekleştirdiği etkinliklerin *(1 Mayıs Kutlamaları, Nazım Hikmet Anma Geceleri, Panel ve Konferanslar, Müşkile Köyü Muhtarı Fevzi Kavuk ziyaretleri vb.)* slayt gösterimi gerçekleştirildi.

Kocaeli'nin özgün müzik dalında yetiştirdiği saz ustası sanatçı **Fethi Çaçan,** program boyunca sazı ve sesiyle konuklara duygu dolu dakikalar yaşattı.

Program akışı içinde yaşamını yitirmiş olanların çocukları da söz alarak etkinlik hakkındaki duygu ve düşünceleri ile anılarını anlattılar. Hüzün dolu anların yaşandığı bu dakikaların ardından Gonca cezaevinde TKP davasından birlikte yargılanıp ceza almış olan Zonguldak bölgesinden Dr. **Mehmet Çelen**'in cezaevi sürecinde bestelediği "GONCA" türküsünü 10 kişilik "GONCA KOROSU"nun seslendirmesinin ardından seneye buluşmak dilekleri ile anma toplantısı sonlandırıldı**.**

Politika / Kocaeli

Celalettin Kesim Berlin'de Anıldı

Berlin'de 5 Ocak 1980 de gerici-faşist güçlerce katledilen öğretmen, sendikacı, Türkiye Komünist Partisi - TKP üyesi **Celalettin Kesim**, ölümünün 35. yılında, 5 Ocak 2015 Pazartesi günü yapılan bir miting ve yürüyüş ile anıldı.

Celalettin Kesim'in katledildiği yerde, Berlin Kreuzberg-Kottbusser Tor meydanındaki Celalettin Kesim Anıtı önünde buluşuldu.

Saat 16.00'da Federal Almanya İşçi Dernekleri Federasyonu-FİDEF adına anıtına çelenk bıraktık. Celalettin yoldaş ve devrimci mücadelede yitirdiğimiz tüm yoldaşlarımız adına saygı duruşu yapıldı.

Saat 17:00'de başlayan ve Türkiyelilerin yoğun yaşadığı, Kreuzberg merkezinde yapılan ortak yürüyüşün ardından Kottbusser Tor'da toplanıldı. Mitingde Alman Komünist Partisi - DKP Berlin Eyalet Başkanı bir konuşma yaptı. Aralarında DKP, TKP, FİDEF, GEW, Anti-faşist Aksiyon Berlin'in de bulunduğu çok sayıda örgütün destek verdiği yürüyüşe 200 civarında anti-faşist katıldı.

Bu yılki anmaya Berlin'li dostlarının yanı sıra Düsseldorf, Aachen, Hamburg ve Hannover şehirlerinden gelen yoldaşları da katıldı.

Politika / Berlin

2015 yılında Dünya ve Türkiye Ek

❑ **Haluk LEVENT**

Türkiye ekonomisini ele almadan önce küresel gelişmeleri kısaca ele almakta fayda var. Küresel ekonomi 2007 yılından bu yana içinde bulunduğu krizi aşamamıştır. Kapitalizmin tarihi boyunca gördüğü en kapsamlı ve karmaşık krizi "düzen kurucu kriz" olarak adlandırmak mümkündür. Krizi anlayabilmek ve kurulmakta olan yeni düzeni bir ölçüde kavrayabilmek için krizin tipik özelliklerini çok kısaca hatırlayalım:

a. Kriz 2007 Ağustos ayı başlarında büyük bankalardan biri olan BNP'nin **"fiyat buharlaşması"** dolayısıyla iki yüksek güvenilirlikli fonunda alışverişi durdurmasıyla başlamıştır. Bu haliyle bir **"tutsat (mortgage)"** piyasası yani finansal piyasa kökenli bir kriz gibi gözükmekle birlikte ilerleyen aşamalarda çok daha derin yapısal sorunlardan kaynaklandığı açıkça ortaya çıkmıştır.

b. Aşırı finansallaşma, yani finansal alanın **"normal kapitalist ilişkilerin"** hüküm sürdüğü alanı onlarca kat aşarak dizginsiz bir şekilde büyümesi krizi tetiklemiştir. Burada gördüğümüz temel mekanizma önceki yıllardan alışık olduğumuz **finansal alanın büyümesi ile bu büyüklüğe koşut miktarda yeni finansal araç (bono, tahvil, karmaşık finansal ürünler, vb)** yaratılamamasından kaynaklanmıştır. Bu sorunun doğrudan sonucu işlem gören finansal araçların fiyatlarının aşırı yükselmesidir; **finansal piyasalarda balon oluşması** olarak adlandırılan bu olgu oluşan akıl dışı fiyatları bazı oyuncuların fark etmesi sonucu birden aşırı düşmesi, aşırı düşen fiyatlara rağmen alıcı bulunamamasına yol açar. BNP tarafından **"fiyat buharlaşması"** olarak adlandırılan bu durum krizin başlamasına ve bu yazı sınırları içinde ele alamayacağımız bazı teknik özellikler nedeni ile hızla tüm finansal kurum ve piyasalara yayılmasına yol açmıştır.

c. Bundan önceki krizlerden edindiğimiz bilgi ve tecrübeye göre fiyatların bu şekilde çökmesi sermayenin değersizleşmesine ve kriz yaratan aşırı birikimin bir miktar azalmasıyla bir süre sonra yeni bir büyüme sürecine girilmesine neden olurdu. Bu krizde söz konusu mekanizma **çalışmamıştır**. Çok büyük finansal kurumların önemli bir bölümünün teknik olarak iflas durumuna gelmelerine, bir bölümünün batışına rağmen piyasalarda işlem hacimlerinde kayda değer bir azalış olmamıştır. Bunun en önemli nedeni finansal kontratların bir **ürün üzerinden değil çoğunlukla fiyat hareketleri üzerinden gerçekleştirilmesidir**. En önemli sonucu ise, artık kapitalizmin uzun erimli çıkarlarını savunan Dünya Bankası, IMF, vb. gibi temel kurumların bile yakındığı katlanılmaz boyutlara ulaşmış gelir ve servet eşitsizliğidir. Tek bir sayı bu konuda fikir vermek için yeterlidir: dünyadaki en zengin 85 (yazı ile seksen beş) kişinin toplam serveti, en yoksul 3,500,000,000 (yazı ile üç buçuk milyar) kişinin, dünya nüfusunun yarısının toplam servetine eşittir.

Dünyadaki en zengin 85 (yazı ile seksen beş) kişinin toplam serveti, en yoksul 3.500.000.000 (yazı ile üç buçuk milyar) kişinin, dünya nüfusunun yarısının toplam servetine eşittir.

Kriz finansal piyasalarda oluşmakla birlikte, üretim alanında yaşanan büyük sıkışıklığın ve artık kapitalizm içinde çözümü mümkün olmayan yapısal sorunların da krizin oluşmasında ve büyük ihtimalle hiç bitmeyecek olmasında etkisi vardır. Kısaca bunları da ele alacak olursak:

1. Üretim sürecinin kendisinde meydana gelen teknolojik gelişmeler emek üretkenliğini güçlü bir şekilde artırmakta ve hızla iş kaybı yaşanmasına neden olmaktadır (tanım itibariyle canlı emek barındırmayan ilk üretim finans piyasasında gerçekleşmiştir). İş yıkımının işsizliği artırmamasının tek yolu başta hizmet sektörü olmak üzere çeşitli sektörlerde çoğunlukla üretken olmayan emek temelinde yeni işler yaratılmasıdır. Ancak bunun bir sınırı vardır ve bugün teknolojik gelişmelere bağlı iş yıkımının işsizliği artırmaması olanaksızdır. Kapitalist döngü üzerinde büyük bir tehdit olarak algılanmalıdır.

2. Şirketlerin kâr ve büyüme temposunu sürekli artırmak durumunda olmaları nedeniyle ekonomik büyümenin sürgit sonsuza kadar devam etmesi gerekmektedir. Ancak, gezegenimizin kaynakları artık büyümenin sürdürülebilmesi için yeterli olmaktan çok uzaktır. Öte yandan, büyüme temposunu davam ettirebilecek kaynaklara sahip olsak bile bu kadar mal ve hizmet üretimine ihtiyacımız yoktur. Ana akım iktisadın refahı sadece büyümeye bağlayan ve büyümeyi fetiş haline getiren görüşleri de abartılı bir ideolojik değerlendirmedir. Refahı artırmak için servet ve gelir dağılımını düzeltmenin daha büyük bir etkisi vardır.

3. İklim yıkımı, artık **"ya gezegen ya da kârlar"** ikilemini dayatmıştır. Son üçyüz yılda gezegenin başına gelmiş en büyük felaket olan **"şirketler"**, kârlarından vazgeçemediklerinden tüm gezegeni yok oluşa (6. Büyük Yok oluş) sürüklendiği bir süreci yaşamaktayız. Sınıf çelişkisinin en somut haliyle içinde yoğunlaştığı **iklim yıkımı ile mücadele** tüm gezegen açısından bir varoluş mücadelesi haline dönüşmüştür. Kapitalizm içinde kalarak çözüm bulunması mümkün gözükmeyen iklim yıkımı ile mücadele bir yandan da kapitalizmin en ciddi yapısal sorunu haline de gelmiştir.

Bu yapısal sorunları aşamayan kapitalizmin tasfiyesi de siyaseten yakın gözükmemektedir. Bu açıdan yaklaşıldığında son derece derinleşen ve keskinleşen sınıf çelişkileri koşullarında kapitalizmin devamı ancak "rıza mekanizmalarının" yerini "şiddet mekanizmalarına" bıraktığı ve "spiritüalizmin (din, astroloji vb. gibi metafizik kavrayışın fiziki dünyayı her bakımdan yönlendirdiği irrasyonel bir dünya)" yaygınlaşması ile mümkün olacaktır. Nitekim son yıllarda devletlerin giderek salt birer güvenlik aygıtına dönüşmeleri süreci hızlanmıştır. Başta ABD olmak üzere bütün devletlerde polisin askerleşmesi, ABD'de NSA'de cisimleşen ancak Türkiye dahil tüm ülkelerde yaygınlaştığını gözlemlediğimiz **"akışkan gözetim mekanizmalarının"** oluşturulması bu sürecin tipik özelliklerinden sayılmalıdır. Sonuç olarak, siyasi istikrarsızlığın ve devlet şiddetinin arttığı mikro savaşların yaygınlaştığı, ekonomik kriz halinin sürgit devam edeceği bir dünya ile karşı karşıya kalacağız. Bunu değiştirecek tek olgu, tüm çalışanların, işçi sınıfının bilimi ve politik öncü örgütünün önderliğinde sınıf mücadelesini yükseltmesidir.

2015 yılında Türkiye Ekonomisi

Kısaca yukarıdaki gibi tasvir ettiğimiz bir dünyanın içinde Türkiye'ye gelecek olursak, son on yılda esas olarak kamusal rantların parasallaştırıldığı (monetize edildiği) ve bu yolla eski hakim kesimin yanına yeni bir grup süper zenginin katıldığı bir süreç yaşandı. Forbes'a göre 2003'te sadece 3 olan dolar milyarderi sayısının 2009'da 46'ya çıktığı (Türkiye'nin üç katı büyüklüğünde bir ekonomiye sahip Fransa'da 43 adet) dolayısıyla servet eşitsizliğinin çok yükseldiği bir dönemden geçiyoruz.

İktisat tekniği açısından iyi kurgulanmış, Derviş programını sıkı bir şekilde uygulayan AKP hükümetleri dünya ekonomisindeki uygun iklimin de yardımıyla doksanlı yıllarda doruğa ulaşan sorunları hafifletmiştir. Özellikle kamu borçlarının azaltılması ve düşen faizler ile birlikte kendisinden önceki 30 yıl içinde hükümetlerin sahip olamadıkları bütçe imkanlarına sahip olduğundan "yoksullukla mücadele" ve görünürlük yaratan bazı hizmet alanlarında da ilerlemeler sağlamıştır. Bu iyileşmeler karşısında geleneksel muhalefetin izlediği yanlış politikaların da yardımıyla AKP ile yoksul kesimler arasında bir bağ oluşmuştur.

Yabancı sermaye yatırımlarının artışı (TÜİK'e göre, Türkiye ekonomisinde yabancı kontrollü şirketlerin oranı %14 civarındadır) ve kayıt dışı (uyuşturucu, silah vb. ticaretine daya-

onomisi

lı suç ekonomisinin ürettikleri dahil) para akımının yükselişi de ekonomik canlılığın yakıtı olmuştur. Çeşitli soruşturmalar ile gazetelerde yayınlanınca farkına vardığımız ve kamu bankaları dahil çok sayıda kurulu onlarca şirket ve bankayı da içeren İran eksenli yasadışı ticaret kanalı salt İran'ın ihtiyaçlarını karşılamak için fazlasıyla karmaşıktır. Büyük ihtimalle daha geniş kapsamlı bir yasadışı ticaret amacıyla kurulmuş bu ağ sisteme giren yurt dışı kaynaklı yıllık kayıtdışı paranın büyüklüğü hakkında bir fikir verebilir. Bu paranın sisteme kazandırılabilmesi için olağan şüpheli TİT sektörleri (Turizm, İnşaat, Ticaret) en uygun sektörlerdir. Nitekim Türkiye'deki büyümenin dış ticarete konu olmayan sektörlerden kaynaklanan iç talep çekişli bir büyüme olması da tesadüf değildir.

Soma'nın Yırca Köyü'nde termik santral için mahkeme kararı beklenmeden 6.000 zeytin ağacına kestiler.

Bu tür bir büyümenin önündeki en önemli tehdit yukarıda sözünü ettiğimiz kurumsal ve kayıtdışı sermaye akışının kesilmesidir. Bu akışın 2015 yılında nasıl bir seyir izleyebileceğini ele alacak olursak:

1. Yabancı sermaye girişi, kurumsal akış: bu alanda ABD ve AB ekonomilerindeki gelişmeler belirleyici rol oynamaktadır. ABD'de FED'in (ABD Merkez bankası) büyük olasılıkla parasal sıkılaştırmaya giderek faiz yükselteceği beklenmektedir. ABD'de faizlerin yükselmesi Türkiye gibi ülkelere sermaye akışının yavaşlamasına neden olacaktır. AB ise kriz ile birlikte iyice görünür hale gelen temel yapısal sorunlarını halledebilmekten uzaktır. AB ekonomisinde 2015 yılında durgunluk yaşanması da düşük bir ihtimal değildir. Dış ticaretin ağırlıklı olarak AB ile gerçekleştiği düşünülecek olursa AB'de yaşanacak durgunluk Türkiye'nin ihracat gelirlerinde azalış anlamına gelir. Petrol fiyatlarında meydana gelen büyük düşüş bir yandan petrol ithalatına ilişkin faturayı azaltacağından yaklaşık 5-6 milyar dolarlık bir tasarrufa yol açarken, Rusya ekonomisinde ortaya çıkaracağı büyük kriz dolayısıyla da Rusya kaynaklı turizm ve ihracat gelirlerinde de azalmaya yol açacaktır. Uzmanlar Rusya ekonomisinin yaklaşık %5 küçüleceğini varsayarak bu azalışın 4–4.5 milyar dolayında olacağını ve petrol fiyatlarının düşmesinden kaynaklanan tasarrufun önemli bir bölümünü götüreceğini ifade etmektedirler.

2. Yurt dışından kayıt dışı sermaye akışı konusunda bir tahminde bulunmak kolay değildir. Ancak bu akışı yaratan temel kaynakları irdeleyecek olursak, Ortadoğu'da çok taraflı savaşların devam etmesi, Türkiye'nin dış politika hamleleri dolayısıyla yalnızlaşması ve İran'daki iktidar değişikliğine bağlı olarak o kapının kapanması geçmiş yıllardaki akış seviyesinin sürmesini zorlaştıracaktır. Rusya'nın ekonomik olarak zora girmesi Putin iktidarı açısından bir belirsizlik doğurursa ve Rus oligarkların siyasi belirsizlikten korkarak servet transferine gitmeleri söz konusu olursa yeni bir kaynak ortaya çıkabilir (Türkiye'yi bir seçenek olarak görmeleri halinde); ancak çok sayıda zincirleme koşula bağlı olan bu seçeneğin gerçekleşme ihtimali oldukça düşüktür. Üçüncü olarak suç ekonomisinden kaynaklanan akışın her koşulda normal temposunu sürdürdüğünü varsayacak olursak buradan gelen paranın normal seyrinde devam edeceğini söyleyebiliriz. Sonuç olarak, kayıtdışı para girişinin en iyi ihtimalle geçmiş senelerdeki seviyesinde kalabileceğini öngörmek mümkündür.

Bu koşullar altında, yani zayıflayan yabancı sermaye girişi altında Türkiye'de büyümenin %3'ün biraz altında kalacağını söyleyebiliriz. Ekonomide büyüme %3 ve civarında olduğunda işsizliğin artması kaçınılmazdır. Bu koşulları değiştirmenin tek yolu iç talep yetersizliğini kamu harcama disiplinini terk ederek aşmak yani sermaye girişini kamu kaynakları ile ikame etmektir. Seçim olduğunu da düşünecek olursak, en azından Haziran ayına kadar kamu harcamalarının artırılacağını ve dolayısıyla kamu borcunun yükseleceğini öngörebiliriz. Kamunun borç almak üzere piyasalara girmesi hem reel faizi hem de enflasyonu yükseltecektir.

Kamu harcamasının artırılması büyük ölçüde şimdiye kadar yapılandan çok daha yoğun bir biçimde kamusal zenginliğin özelleştirileceği anlamına gelmektedir. Yılın son aylarında hazırlanan "zeytinlik yasası", "mahkemelerin yürütmeyi durdurma yetkilerini tırpanlayan yasa", "ÇED konusundaki yetki devri", vb. gibi yasalar büyük bir doğal ve kentsel çevre katliamının planlandığını göstermektedir. "Zeytinlik yasası" diye bilinen ve esas itibariyle madencilik ve enerji sektörünün hükümranlığını mutlaklaştırmayı hedefleyen yasa madenlerde ve enerjide üretimi artırmayı planlamaktadır. Enerji madende en önemli seçenek kömür ve nükleer enerji olarak görülmektedir. İklim yıkımının ölümcül seviyeye ulaştığı bir dönemde dünyanın en kirletici enerji seçeneği kömüre hızlı, kapsamlı ve acil bir yatırım planı yapmak ve bunu gerçekleştirirken birinci sınıf tarım arazilerini, doğal ve tarihsel sit alanlarını, o çevrede yaşayan insanların yaşam kalitesini hiçe saymak ancak Belçika'nın kolonyal yönetim zihniyeti ile kıyaslanabilecek bir davranıştır.

Yasa ve yönetmeliklerde gerçekleştirilen değişiklikler ve iktisadi alanda yaşanan sıkışıklık çalışanların bir bütün olarak hak kaybına uğratılacağını da göstermektedir. Ağır çalışma koşullarının değişebileceğine dair bir umut ışığı görünmemektedir. Çeşitli talan girişimleri karşısında hukuk yoluyla hak arama yollarını daraltan hükümet hak arayışı ile ilgili mücadeleleri bastırmak için polisin askeri gücünü ve genel olarak gözetim yoğunluğunu artırarak hazırlık yapmaktadır. Pek çok açıdan, 2015 yerel ve küresel açıdan belirleyici önemde bir mücadele yılı olmaya adaydır.

Dar Gelirliler ve TOKİ

❑ Ethem GÜRSU

Zurnanın zırt dediği nokta tam da burası. TOKİ kuruldu, onbinlerce konut inşa etmekle övündü, peki, dar gelirliler bu konuda fayda görebildi mi? İlk başta evet. Hatırlarsanız, eski para ile 40-50 milyar Liralara, yani yeni parayla 40-50 bin TL'lere 100 m^2'ye kadar konutlar üretildi ve faizsiz krediler ile dar gelirlilere sunuldu. Bunun yapılabilmesinin ana sebebi, arsa payının ortadan kalkması veya çok düşük düzeyde tutulabilmesi için kent merkezlerinin dışında devlet ve belediye arazilerinin bu projelere tahsis edilmesi idi. Sonra baktılar bu iş çok kârlı, o arazilerin üzerine sosyal konut adını taşıyan ama daha yüksek gelir gruplarına hitap eden konut inşaatları dikmeye. İlk TOKİ inşaatlarının ihalelerini yüklenici olarak yürüten, dönemin küçük inşaat şirketlerinin de gözü açıldı. "Ortaklıklar" oluştu, "paylaşımlar" organize edildi ve bu şirketler devlet ve belediye olanakları ile bugünkü lüks konutları inşa eden büyük inşaat tekelleri haline geldiler. İstanbul'da; Halkalı, Atakent, Ataşehir, Beylikdüzü, Başakşehir vs. gibi uydu kentler böyle oluştu. Bu uygulama, Ankara'da da, Trabzon'da da, Kayseri, Diyarbakır ve Konya'da da farklı olmadı.

Şimdi 2015 yılında ne yapacağız diye düşünüyorlar. TOKİ tarafından devlet olanakları kullanılarak planlanan inşaatı yapılacak konut sayısı 203.000 adet. İhtiyaç 120.000 adet. Bu 120.000'in 72.000'i metre kare fiyatı 1000,- TL'yi aşmayacak gelir gruplarının ihtiyacı. Ve işin en ilginç yanı, bu gelir gruplarına göre planlama yok. TOKİ'nin planlamaları 1200 ile 4800 TL arası metre kare fiyatlarını içeriyor.

Halbuki, TOKİ, devlet ve belediyelerin kullanılmayan imara açık arsalarını kullansa ve bundan bedel tahsil etmese veya çok küçük bir arsa payı bedeli tahsil etse, metre kare fiyatları yüklenici müteahhitlerin de metre kare başına 200 TL kazanması koşullarında konut metre kare satış fiyatları 700 ile 800 TL arasında değişebilir. Bu mümkün ama kapitalizmin dokusuna aykırı. Onun için TOKİ adı ve sosyal konut projeleri sadece bir aldatmacadan ibaret oluyor. Malı yine, Ağaoğlu, Taşyapı, Dumankaya, Varyap, Teknik Yapı vs. gibi TOKİ sayesinde devlet olanakları ile "lüks konut" üreten şirketler götürüyor. Onlar TOKİ desteği ve devlet olanakları ile ucuza mal ettikleri konutları 3000-4000 TL metre kare fiyatlarına bankalar kanalı ile satmaya devam edecekler. Ağaoğlu, SIFIR FAİZLİ KREDİLİ SATIŞ Kampanyaları yürütttüğünde kimse şaşırmasın. Adam zaten 700-800 TL'ye, bilemedin 1000 TL'ye mal ettiği konutu 3000 ile 4000 TL arasında satıyor. Eeee... faizini de almayıversin. Yetmiyor mu devlet olanakları ile yaptığı yağma?

Arazi ve Emlak Vurgunu:

Darbeciler "Dışarı", Yağmacılar İçeri mi?

Türkiye'nin tarihinde ordunun hiyerarşik düzen içerisinde darbe yapması alışılagelmiş bir durum...

Öncelikli hedefi komünistler, ilerici güçler ve işçi sınıfının örgütlü mücadelesi olan 12 Eylül darbesi sonrası ordunun devlet üzerindeki etkileri, sınır tanımaz gücü AKP iktidarı ile birlikte "el değiştirmeye" başladı görüntüsü verilmeye çalışıldı. Ordunun "mevzi kaybetmesi" birçoğumuzun kulağına hoş gelmekle beraber yerine gelen de gideni aratmayan bir konuma geliverdi diye düşünebilirsiniz. Bu bizi yanıltmasın. Bugünkü iktidarın yolu 12 Eylül faşist diktası tarafından döşenmiştir. Son dönemde Ergenekon ve Balyoz generallerinin anlaşmalı, uzlaşmalı tahliyesi gerçeğini görmezden gelemeyiz.

Konumuz siyasi iktidarın el değiştirmesinin irdelenmesinden çok, erkin "yeni" sahiplerinin temsil ettikleri sınıfın değişmediğini, kapitalizmin kendini sürdürme konusundaki tüm saldırganlığını ve ahlaksızlığını barındırdıklarını belirtmekle yetinelim.

Hatta son dönem, son on iki yıldır sürdürülen rant politikası zirve yaparak şehir merkezlerinde kalan kamu arsalarının yanı sıra askeri alanlar ve lojmanlara yönelerek "ordunun elindeki bu güzelim rant alanlarını kurtarma süreci" başlatılmıştır. Kuşkusuz ki generallerin de "görülmesi" şartıyla.

Öncelikle İstanbul'da başlayan bu atak, Kayseri, Van gibi şehirlere de yayılarak gelişmektedir. Ordu geleneksel olarak şehirlerin manzarası en güzel veya en merkezi yerlerini işgal edegelmişti. Bu İstanbul'da, Ankara'da, Bodrum'da, Antalya'da, Trabzon'da, Kocaeli'de, Diyarbakır'da... her şehirde böyledir. Bu rant alanları değerlendirilmez mi?

İstanbul'da, Osmanlının Abdülhamit zamanında kurulmuş ilk sanayi tesislerinin bulunduğu Kazlıçeşme arazisi ordudan alınıp yeni imar planıyla çoktan yandaş bir şirkete pazarlanmış durumda. Bildiğimiz kadarıyla proje çalışmaları da tamamlanıp inşaat sürecine geçilmekte.

İstanbul rantının kalbi, bilindiği gibi Büyükdere Caddesinde atmaktadır. Bu caddenin önemli noktalarından birinde, iktidarın maharetli elinin değmesini bekleyen iki kıymetli arsa karşı karşıya durmakta. Zincirlikuyu mezarlığına sıra ne zaman gelir bilinmez; ancak

karşısındaki Askeri Lojmanlar rantın çağrısına fazla dayanamadı. Hiç şüphe etmeyelim ki kısa bir süre içerisinde de buranın ihalesi yapılır ve yeni yüksek binalarımız caddedeki yerini alır.

da AKP iktidarı süresince şehrin nereden nereye geldiği ürkütücü bir biçimde gözükmekte... ***(Fotoğraf:1)***

AKP iktidarını hedef alırken 12 Ey-

Askeri alanlar İstanbul'un yağmalanmasının önündeki son kaleler değil elbette. Askerlerin bu arazileri ve emlakları "kaybetmeleri" bizi rahatsız etmiyor. Bizi rahatsız eden bu arazi ve emlakların çevre sorunları ve halkın gerçek ihtiyaçları dikkate alınmadan rant amacıyla yağmacı emlak çetelerine göstermelik ihaleler yoluyla devredilmesidir.

Yağmacılar karşılarına güçlü bir halk hareketi çıkmadığı sürece, egemenler, bu alandaki yaratıcılıklarını sürdürmeye devam edecek gibi duruyor.

Atlas dergisinin özel ek olarak yayınladığı İstanbulun uydu fotoğraflarınlül iktidarlarının da çok farklı olmadığını üstteki bir başka karşılaştırmada görmek mümkün. ***(Fotoğraf:2)***

Gidişatın yönü değişmez ise şehrimizi ve içinde yaşayanları mutlu bir son beklemediği açık... Mutlu sonların da kendiliğinden oluşmadığı, ancak ve ancak halkın örgütlü mücadelesinin sonucu elde edilebileceği en azından biz Komünistler tarafından bilinmekte...

Politika gazetesi'ni İstanbul Beyoğlu ve Kadıköy Mephisto ve Beyoğlu Semerkant kitabevlerinde, Mecidiyeköy'de geçit altındaki gazete bayiinde bulabilirsiniz.

Sosyalizmde kent planlaması

❑ **Mazhar DENİZLİ**

Başlığımız "Sosyalizmde Kent Planlaması" olmakla beraber bu konuda her sosyalist ülke için reçete haline gelmiş kentleşme politikalarından bahsedeceğimiz düşünülmesin.

Yaşanmış tüm 'Sosyalist Devlet' örneklerinin kendilerine ait özgünlükleri olduğu gibi, kentleşme politikalarında yaşanan süreçler için de aynı şeyleri söylemek mümkün.

Biz, örneklerimizi daha çok Sovyetler Birliği deneyiminden ve Moskova'dan vereceğiz.

Sosyalizmin , hayalini kurduğumuz sınıfsız toplumun yolunda bir evre olduğu gerçeğini, hayalini kurduğumuz kentlerin dönüşümünde de bir ara aşama olduğunu öncelikle belirtmeliyiz.Buna karşın Sovyetler Birliği 70 yılı aşkın bir sürede "Konut ve Planlı Kentleşme" konusunda dev adımlar atmıştır.

Kapitalizmin kent anlayışı tüketimin mükemmel altyapısının oluşması amacını öne koymaktadır.Dolayısıyla kent merkezlerini birer Alışveriş Merkezi ve İşyeri olarak planlamakta ve konut alanlarından buraya ulaşım problemini yeterince çözemedikleri için genellikle kent merkezleri çevresinde trafik kaosları yaşanmaktadır.

Kapitalizmde kentin dokusu da sınıfsal yoğunluklara göre belirlenmektedir. Özellikle az gelişmiş kapitalist ülkelerde işçi sınıfının yoğunlukta olduğu banliyöler ve kırdan kente göçenlerin genellikle kendi imkan ve yöntemleriyle oluşturdukları altyapıdan yoksun yerleşimler, buna karşılık kent merkezlerine yakın "Lüks Konutlar" şeklinde bir hiyerarşi ile karşılaşırken, örneğin Sovyet Döneminde planlanan ve yaklaşık 50 yıl boyunca plana uygun gelişen Moskova'da kent merkezi, sosyal-kültürel yaşamın ağırlıklı olarak oluştuğu alan olurken, konut alanları kendi içerisinde yeşili, spor ve sosyal tesisleri ile çocuk oyun alanlarını da barındırmakta idi. Kent merkezine yaygın toplu ulaşım araçları her iki yöndeki trafiği de çözebilmektedir. Bir milyon nüfusu aşan her kentte Stalin döneminde Metro hatları kurulma zorunluluğu yasal olarak getirilmiştir.

Sovyetler Birliği Moskova'daki başarılı kent planlamasını birliği oluşturan tüm Cumhuriyetlerin önemli kentlerinde de başarıyla uygulamıştır. Moskova'da ki kentleşme modeli bazı özgünlükleri dışında Kiev'de, Alma Ata'da, Bakü'de, Aşkabat'ta ve benzer kentlerde, Sovyetlerin her yerinde uygulanabilmiştir.

Yukarıda Moskova'nın Sovyet döneminden kalan bir yerleşim birimi yer almaktadır. Kentin her yerinde (2000'li yıllardaki yapılaşma hariç) bu dokunun hakimiyetini görmek mümkündür. Konut binalarının arka bahçeleri yeşil ve çocuk oyun alanlarına ayrılmıştır. Bununla da yetinilmemiş, her mahallede büyük bir yeşil alan-park oluşturulmuştur.

Sosyalist ülkelerde, konut sorunu, sosyal bir sorun olarak çözülmesi hedeflenen bir görev olarak ele alınmasına rağmen, doğanın dokusunun, çevre kurallarının ve kent sakinlerinin insani gereksinimlerinin ön planda ele alınması örnek bir kentleşme anlayışıdır. Bunun adı da Sosyalist kentleşmedir.

Büyükşehir&Esenyurt ortaklığı: İmar Yolsuzluğu

27 Ağustos 2014'te AKP Kongresi'nde Genel Başkan seçilen Ahmet Davutoğlu, konuşmasını yaparken dokuz alanda kararlı bir yürüyüş gerçekleştireceğini söyledi. Davutoğlu 'restorasyon' kavramında *"Kadim karakterin modernite ile yüzleştiği yerde yıkıcı olmayan, darbe vurmayan modern mimariyi kabul edeceğiz. Ama kadim tarih birikimimize bir tehlike teşkil ettiğinde ona karşı duracağız.* ***Dikey mimariyi*** *değil,* ***yatay mimariyi*** *kadim şehirlerimizde egemen kılacağız ve küreselleşme anlamında da bütün şehirlerimizi, kadimi koruyan modernite birikimini kullanan küresel şehirler haline getireceğiz."* demişti.

Bu yaklaşım sadece Davutoğlu'na ait değil. Yeni de değil. Davutoğlu'na koltuğunu bırakan, eski genel başkan ve eski başbakan Recep Tayyip Erdoğan da aynı fikirde. Erdoğan 2013 yılında katıldığı yerel yönetimler sempozyumunda yüksek binaları doğru bulmadığını şöyle ifade etmişti: *"Ben yüksek bina inşa etmeyi doğru bulmuyorum. Yüksek binalar inşa etmekle insanları topraktan uzaklaştırıyoruz. Bizim mimarimizde bu yok."*

İstanbul'un AKP iktidarı döneminde ne hale geldiğini herkes biliyor. Yandaki resim 3. dönemdir Esenyurt'ta belediye Başkanlığı yapan AKP'li belediye başkanı Necmi Kadıoğlu'nun eseri. Haramidere'den bakıldığında görülen *"yatay mimarinin"* küçük bir kısmı. Harita Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı **Mehmet Yıldırım** ile Harita Mühendisi Dr. **Erdal Köktürk**'ün Haziran 2013 ve Ocak 2014 Oda Bülteni'nde yer alan **"Esenyurt: Cumhuriyet Tarihinin En Büyük İmar Yolsuzluğu"** başlığını kullandıkları yazılarında Esenyurt'taki imar yolsuzluğu tüm boyutlarıyla sergileniyor.

Gerek Esenyurt ilçe belediyesi ve gerekse İBB kendi bilgileri dahilindeki bu imar operasyonlarının nimetleriyle (!) ilgilenirlerken AKP'nin *"modernite"* anlayışının sadece daha fazla ranta ve bu rantın da havuza aktarılmasından başka bir kaygısının olmadığı uygulamalarından görülüyor. Esenyurt'ta görünürdeki 29 projede 30 bin konutun üretildiği ve 250 bin kişiyi ilgilendirdiği dikkate alındığında sorunun büyüklüğü ortaya çıkmaktadır. Esenyurt'ta meydana gelen imar kirliliği suçu tek başına inşaat şirketlerince de işlenmemiştir. Bu suç, imar yetkisi bulunan idareleri ve AKP'yi de içine almaktadır.

İnşaat-İş Genel Başkanı Musta

"Biz yetkiyi yasalardan değil, iş

Politika Gazetesi: İnşaat-İş sendikasının kuruluşuna kadar varan süreç ne zaman ve nasıl başladı?

Mustafa A. Akyol: 2010 Aralık ayında, Avrupa'nın en yüksek binası olan Saphire şantiyesinde ücretimi alamadığım için tek başıma, 35 gün şantiyenin önünde oturarak direndim.

Politika Gazetesi: Bu direniş basına nasıl yansıdı?

Mustafa A. Akyol: O dönemde üniversiteli gençlerin, özellikle "Gençlik Muhalafetinin" desteği ile bu direniş yaygınlaştı. Gençlik Muhalefetinin bu dayanışmasını ayrıca vurgulamalıyım. Basın, özellikle burjuva basınına konu olduk. 35. Gününde de başarıyla sonuçlandı.

Politika Gazetesi: Bu direniş, inşaat işçileri arasında nasıl yaygınlaştı?

Mustafa A. Akyol: İnşaat işçileri, ülke çapında bu direniş hakkında öncelikle basın üzerinden, ama asıl direnişin başarıyla sonuçlanması üzerine, şantiyedeki işçilerin diğer şantiyelere bilgi vermeleri yoluyla duyuldu. Bunun ardından VARYAP ve TEKNİK YAPI işçileri direnişe geçti. Benim cep telefonu numaram ülke çapında şantiyelere yayıldı. Günde ortalama 25-30 telefon almaya başladım. Bunun üzerine **"İnşaat İşçilerinin Derneği Girişimi"** olarak çalışma başlattık. 2012 yılında da **"İnşaat İşçilerinin Derneği"**ni kurduk. 5-6 ilde inşaat işçileri ile toplantılar yaptık. Eylemlerimiz çoğaldı. Enteresan durumlarla karşılaştık. Dernek olarak şantiyeleri aradığımızda, patronlar, eylem yapmadan sorunları çözmeye başladılar. Bu, bugün de devam ediyor. 2 yıllık bir dernek sürecinden sonra, ki dernek süreci hazırlık süreci idi, çünkü, işçi sendikanın ne olduğunu bilmiyordu, dernek sürecinde onu öğrendi... Ve biz bu sürecin tamamlandığını hissettiğimiz zaman sendikayı kurduk. 2014 Ekim'de başvurumuzu yaptık.

Politika Gazetesi: Mustafa arkadaş önce seni tanıyalım. Öz geçmişine ilişkin ne anlatabilirsin? Sınıf mücadelesi ile nasıl tanıştın?

Mustafa A. Akyol: 1963, Giresun doğumluyum. Lise 2'ye kadar okudum. Fenerbahçe Lisesi'nden terkim. Ayrıldıktan sonra inşaatlarda mermerci olarak çalışmaya başladım.

12 Eylül öncesi okulda İlerici Liseliler Derneği-İLD'liydim, okulu bırakınca İGD'li oldum. Sınıf çalışmasına Göztepe, Gözcü Baba semtinde başladım. Bu sadece inşaat işçilerine yönelik bir çalışma değildi. Zamanla mesleğimde ustalaştım ve mermer ustası olarak yurt dışında, Afganistan, Libya ve Rusya'da da çalıştım.

İLD ve İGD benim için bir okuldu. Lise'den beri sınıfsal bakış açımda bir değişiklik olmadı. Çalıştığım her ülkede ve Türkiye'nin değişik kentlerinde işçi sınıfının sorunlarının aynı olduğunu, sendikal çalışmanın sorunlarını yaşayarak gördüm. Zaten inandığım, işçi sınıfının mücadelesinin uluslararası bir mücadele olduğunu yaşayarak da gördüm.

Sendikal çalışmaya başlayınca da, Alman, Yunan, Avusturya, Afganistanlı veya Rusyalı işçilerin sorunlarının Türkiyeli işçilerin sorunları ile aynı olduğunu kendi deneyimlerimizde ve gerçekleştirdiğimiz görüşmelerde yaşadık.

Politika Gazetesi: Sendikal anlayışınız nedir?

Mustafa A. Akyol: Biz kendimizi sendika olmamıza rağmen "sokak hareketi" olarak nitelendiriyoruz. Bunu "anarko-sendikal" anlayış olarak anlamayın. "Sokak" derken mücadele etme anlayışımızı kastediyoruz. Biz bir sınıf sendikasıyız. "Sınıf ve kitle sendikacılığı" anlayışına uygun örgütleniyoruz. Sokakta mücadele ederken, işçilerle beraber oluşturacağımız kendi yasa ve ilkelerimiz çerçevesinde sendikal anlayışımızı oturtacağız. Yani, bir şantiyede bir sorun varsa ve işçi bizi arıyorsa biz bu sorunu avukat ve telefonlarla çözmüyoruz. Kuşkusuz ki bizi aktif olarak destekleyen avukatlar var ve onların desteğine her zaman ihtiyacımız var. Onlardan da bilgi alarak biz doğrudan sorun olan şantiyeye gidip, işçilerle toplantı yapıp, birlikte kararlar alıp eyleme geçiyoruz. Ön planda biz değil işçiler yer alıyor. Patronlar ile işçiler karşı karşıya geliyor. Sonra işçilerle değerlendirmeler yaparak sorunun çözümü için ne yapılması gerekiyorsa birlikte yapıyoruz. Böylece işçiler de kendi öz deneyimleri ile bilinçleniyor ve mücadele ediyor.

Politika Gazetesi: Sendikal çalışma açısından zorluklarınız nelerdir?

Mustafa A. Akyol: İş kolunun yapısından dolayı, dağınıklığından, taşeronlaşmadan dolayı, şantiyelerde yetki alma şansımız çok zor olmasına rağmen, fiilen iş kolunda, patronların ve hükümetin muhatabı olduk. Yetki alana kadar inşaat bitiyor, şantiye dağılıyor. Kaldı ki, bu yetki meselesini çok umursamıyoruz, çünkü, biz yetkiyi yasalardan değil işçilerin kendisinden alıyoruz.

Politika Gazetesi: İnşaat işçilerinin temel sorunları nelerdir?

Mustafa A. Akyol: **1) İşçi cinayetleri,** yani işçi sağlığı ve güvenliği. **2) Taşeronlaşma** nedeniyle sosyal hakların yerine getirilmemesi. Barınma, sigortalılık, ücretlerin düzeyi ve aksatılması, mesai saatlerinin uzunluğu. **3)** Çalıştığımız sürelerde **işsizlik fonu** kesintisi ödediğimiz halde, hiç bir in-

afa Adnan Akyol ile söyleştik:

şçilerin kendisinden alıyoruz...”

şaat işçisinin yasadan dolayı halihazırda işsizlik maaşı alamaması. Yasa, son 2 senede 600 gün sigortalı olmayı ve son 4 ayda da (120 gün), aynı işyerinde kesintisiz çalışmış olmayı gerekli görüyor. Bu hangi inşaat işçisi için mümkün olabilir ki? **4) Emeklilik yaşı sorunu**. 50 yaşından sonra hiç bir inşaat işçisi çimento çuvalı taşıyamaz. İnşaat işçisi, sigortalılık süresi dolsun, dolmasın, 50 yaşında emekli olmalı. **5)** İnşaat iş kolunda **mesleki eğitimin ve iş güvenliği eğitiminin** eksikliği. İşçi köyden geliyor, hiç bir eğitime tabi tutulmadan çalışmaya başlıyor. İş güvenliği baret ve kemerden ibaret ele alınıyor. Biz, baret ve kemersiz iş güvenliği koşullarının sağlanmasını istiyoruz. Dış cephede çalışan bir işçinin istese de düşemeyeceği koşullar yaratılmalı. Rusya'da bunun olabileceğini gördük. **6) Denetim sorunu**. Çalışma Bakanlığı denetimleri yapılmıyor. “Denetmenimiz yok” diyorlar. “12 bin denetmen lazım, kaynak yok” diyorlar. Cumhurbaşkanlığı Sarayı için kaynak yok demiyorlar ama... İş güvenliği uzmanları bağımsız olmalı. Devletin olsun, sendikanın olsun, ama ücretlerini işveren ödemesin. Patronların ücretini ödediği iş güvenlik uzmanı işçilerin hakkını savunamıyor, savunmuyor.

Politika Gazetesi: Siz sendikayı kurdunuz. Partonları ve devleti bir an için kenara bırakalım. Diğer sendikalardan, Mimar ve Mühendis odalarından, Tabipler Birliğinden yeteri kadar destek ve dayanışma alabiliyor musunuz?

Mustafa A. Akyol: Destek alamıyoruz. Zihniyetleri değişmediği koşullarda desteklemeseler de olur. İşçi cinayetleri ve hak gaspları ile ilgili TTB ve Mimarlar Odasının herhangi fiili bir dayanışmasını alamadık. İş kolunda, işverenlerin büyük bölümü mimar, makina veya inşaat mühendisidir. Onun haricinde de bütün işveren vekili yöneticiler, işverenler gibi TMMOB bileşeni odaların üyesidirler. Dolayısıyla, odalarda etkileri var ve odaların üyeleri olan işverenlere odaların yaptırımları olamıyor. Mesela, Torunlar Şantiyesi. 10 işçinin öldüğü o asansör 4 kere bozulmuş ama nizami tamir yapılmamış ve buna rağmen şantiye durdurulmamış. Odalar nerede? Bu gerçekleri söylerken, sermaye ve üretim aracı sahibi patronların asıl sorumlu olduklarını söyledikten sonra, odaların gerekli baskıyı oluşturamadıklarını vurgulamak istiyoruz. Bu konuyu yanlış anlamamak lazım. Odalar, bu konuda bakanlık nezdinde resmi yetki talep etmelidirler. Yetkileri yok ama almak için bir çabaları da yok. Bizim eleştirimiz bu noktadadır.

Biz yetki alana kadar inşaat bitiyor, şantiye dağılıyor. Kaldı ki, bu yetki meselesini çok umursamıyoruz, çünkü, biz yetkiyi yasalardan değil işçilerin kendisinden alıyoruz.

Devletin ve bütün büyük ihale şartnamelerinde yüklenici şirketlerin ve sahiplerinin, patronların, sicili araştırılmalı, işçi cinayetleri ve çalışma koşulları konusunda kötü sicili olanlar, sabıkalı olanlar ihalelere katılmamalı, ruhsatları iptal edilmeli patronlar meslekten men edilmelidir. Aynı patronların başka adlarla şirket kurup ihalelere girmeleri engellenmelidir. Bu patronlarla işbirliği yapıp uzlaşan mimar ve mühendislerin de görev almaları engellenmelidir. Ruhsatları iptal edilmelidir. Bu konularda odaların görev üstlenmesi, sorumluluk üstlenmesini istiyoruz.

Bütün bu sorunların çözülmesi için Çalışma Bakanlığı'nın alacağı kararlara işçilerin doğrudan katılımının sağlanması gereklidir. İşçilerin müdahil olmadığı hiç bir karar yasalaşmamalıdır. Burada işçi olarak kuşkusuz ki Hak-İş veya Türk-İş'i kastetmiyoruz.

Politika Gazetesi: İnşaat-İş olarak perspektifiniz nedir, önünüzü nasıl görüyorsunuz?

Mustafa A. Akyol: Türkiye'de resmi rakamlara göre 1 milyon 650 bin, gayrı resmi rakamlara göre 2,5 milyon inşaat işçisi var. Hem sayısal olarak en büyük iş kolu, ama aynı zamanda en örgütsüz iş kolu.

Biz bu statükoyu bozmak için varız. İşçileri, sendikalarında örgütlenip sınıf çıkarlarına sahip çıkmaya çağırıyoruz...

İNŞAAT İŞ
İNŞAAT İŞÇİLERİ SENDİKASI
2014

İnşaat -İş'in örgütlendiği şantiyelerin olduğu kentler:

İstanbul, Ankara, Sakarya, Kocaeli, Adana, Diyarbakır, Van, Kayseri, Denizli, Antalya, Samsun, İzmir, Bursa. Tekirdağ ve Mardin'de ise talep var ancak örgütlenme çalışmaları yeni başlayacak.

İnşaat-İş Sendikası 1. Olağan Genel Kurulu 25 Ocak 2014 tarihinde Genel Merkez adresinde gerçekleştirilecektir.

Adres: Osmanağa Mah. Söğütlüçeşme Cad. Nushet Efendi Sk. No:20/2 Başaranoğlu Apt. Kat:2 Kadıköy/İST.

İrtibat:

insaatiscilerisendikasi@gmail.com

Telefon: 0539 - 606 77 94

Roboski Katliamı ve "Çözüm Süreci"

❑ Ali Oktay KAYA

28 Aralık 2011 tarihinde Türk Hava Kuvvetlerine bağlı jetler 35 Kürt vatandaşını bombalayarak katletti. Yıllarca T.C. Devletine "Korucu" olarak hizmet eden bir ailenin gençleri ve çocukları, yargısız infaz edildi. "Korucu" oldukları için Jandarma'nın bilgisi dahilinde geçimlerini temin etmek için "sınır ticareti" yapan bu gençlerin hiç bir suçu yoktu. Zamanın Başbakanı Erdoğan, katliamı gerçekleştiren askerleri ve subayları kutladı. Soruşturma durduruldu. Konu kapandı.

Konu kapanmadı. İşçi sınıfı için, Kürt halkı için, komünistler, devrimciler, demokratlar için kapanmadı. Roboski Katliamı, en ufak ayrıntısına kadar kamuoyu önünde açıklanmadan, suçluları yargılanıp cezalanmadan, bu konunun kapanması mümkün değildir. Roboski katliamı aydınlanacak ki, Roboski gibi onyıllardır Kürt halkına yönelik tüm, baskı, saldırı, sindirme ve cinayet olayları aydınlanabilsin.

Roboski katliamı aydınlanmadan, suçlular hesap vermeden "çözüm süreci" mümkün değildir. Ola ki, Roboski ve benzeri olaylar, "çözüm sürecinin" birer maddesi olurlar, aydınlatılırlar ve bir daha tekrar edilmeyecek şekilde yasal önlemler alınır.

Düşünün ki, devlet, kendine hizmet eden, maaş verdiği kendi elemanlarını, gözünü kırpmadan katledebiliyor ve olayı örtbas etmeye çalışıyor. Bu tür uygulamaların "demokrasi" ile ne bağlantısı olabilir? Eğer devletin "çözümleri" böyle ise, "çözüm süreci" de en geç 2015 seçimlerinden sonra daha onlarca ve yüzlerce böyle "çözümler" içerecek tehlikeler taşıyor. Çünkü, burjuvazi, sömürüsünü sürdürebildiği oranda ömrünü uzatabiliyor. Savaş, baskı, terör, kan, burjuvazinin doğası gereğidir. Egemenliğini sürdürebilme araçlarıdır. Onun için, bir yandan "çözüm sürecinden" bahsederken, diğer yandan yeni karakollar, kalekollar, barajlar, yollar inşa ediyor. Onun için, yeni güvenlik yasaları çıkarıp, polise sonsuz yetkiler tanıyor. Onun için, "profesyonel ordu" adı altında paralı askerler, lejyonerler devşiriyor.

Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi burjuvazinin egemenliğine aykırıdır. Sınıfsaldır. O açıdan Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi ancak burjuva iktidarını hedef aldığı oranda başarılı olabilir. Kürt Özgürlük Hareketi ile Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi bu temelde buluşuyor. Nasıl ki, bugüne kadar Türkiye İşçi Sınıfı'nın devrimci güçlerinin, Kürt halkının ayrılma hakkı dahil, kendi kaderini tayin hakkını ilkesel olarak ve pratikte savunagelmişse. Kürt nüfusunun ezici çoğunluğu işçidir, emekçidir, yoksuldur. Sömürülendir, ezilendir. Türkiyeli komünistler bir yandan Kürt halkının ulusal, demokratik, siyasal haklarının çözümü için sömürgeci burjuva egemenliğine karşı tavır alırken, aynı zamanda Türk ve Kürt işçi sınıflarının burjuva iktidarına karşı ortak mücadelesini örüyor. "Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!" belgisinin, proletarya enternasyonalizminin içeriğini dolduruyor.

AKP İktidarı kendi amaçları için "çözüm süreci" taktiğine baş vuruyor. Kürt Özgürlük ve Demokrasi Hareketi ise "Hayır!" demiyor. "Pekiyi, o zaman yapalım bu barışı" diyor. Bunun gereklerini sonuna kadar yerine getiriyor. Olacakmış gibi davranıyor ve kendi koşullarını ortaya koyuyor. Ama aynı zamanda "bizimle oyun olmaz, dikkat edin" diyor. Sınıf savaşımı, politik anlamda, politika sanatının bütün incelikleri ile yürütülüyor. Türkiye İşçi Sınıfının devrimci güçleri bu mücadelede Kürt özgürlük ve demokrasi hareketinin devrimci güçlerinin yanındadır. Görüşmeler yürütülmesi, sınıf mücadelesinin ve özgürlük mücadelesinin tatil edilmesi anlamına gelmez. Aksine, burjuva iktidarını baskı altına almak için yığınsal eylemliliğin, örgütlenmenin, cepheleşmenin güçlendirilmesini gerektirir. Yerel HDK meclislerinde omuz omuza örgütlenmeyi ve mücadele etmeyi, 2015 seçimlerinde HDK bileşenlerinin tümünü ve hatta daha geniş devrimci kesimleri kapsayacak güçlerin HDP'yi desteklemesini belirleyici kılar. Önümüzdeki aylar, bu anlamda mücadelenin gelişeceği aylar olacak. Burjuvazi hiç bir zaman sömürdükleri ile ezdikleri ile sınıfsal anlamda uzlaşmaz. Çıkarı olmadığı hiç bir adımı onaylamaz. Bu anlamda "çözüm süreci" eşittir eylemsizlik değildir. Eylemlilik yükseldiği, devrimci mücadele güçlendiği oranda işçi sınıfının ve tüm emekçi halkların gerçek çözümüne hep birlikte daha fazla yakınlaşacağız. Ancak o zaman, burjuvaziden geçici tavizler elde etmek de mümkün olabilecektir. Yığınların, sokağın baskısı olmadan burjuvazi geriletilemez. AKP İktidarının "sokak" ve "eylem" kavramlarından bu kadar korkmasının sebebi bu değil mi?

Maalesef her ortamın AKP İktidarının konforuna ve kitabına uygun olacak diye bir kural geçerli değildir ve olamaz da. Onun adı sinme olur, uzlaşma olur. Halbuki, söz konusu olan savaşan iki gücün diyalogları ve müzakere hazırlıklarıdır.

Ateşkes sürecinin yürürlükte olması AKP İktidarı için çok önemli bir avantaj arz ediyor. Fakat bu sürecin istismar edilmeye tahammülü yoktur. Kürt Özgürlük Hareketi'nin bu sürece uyması ama iktidarın sürekli provoke edici eylemler içinde bulunması kabul edilebilir bir durum değildir. İşte, sokak eylemlerinin, daha doğrusu güçlü yığınsal eylemlerin önemi burada ortaya çıkıyor. "Kamu güvenliğinin korunması" maskesi altında kamuyu asıl olarak oluşturan, ezilen sınıf ve halklara karşı baskı, sindirme ve terör uygulamaları kabul edilebilecek pratikler değildir. Dolayısıyla, bu pratiklere karşı geliştirilen her eylemlilik de meşrudur. Çünkü, Kürt halkının sorunlarının kısmen dahi çözülmesi, aynı zamanda Türkiye'nin demokratikleştirilmesi yönünde atılmış adımlardır. Bu demokratikleşme burjuva anlamda bir demokratikleşme değildir, devrimci bir demokratikleşmedir ve iktidarın akibetini er veya geç etkileyecek süreçlerdir. Tam da bu sebepten dolayı AKP İktidarı "sokaktan" korkuyor, "çözüm sürecini" kendi amaçlarına göre geliştirmemek için çaba sarfediyor.

AKP İktidarı açık, dürüst ve kararlı olsa Roboski Katliamı ile ilgili bütün verileri öncelikle masanın üzerine döker, istisnasız tüm suçluları yargılar, cezalandırır ve öz eleştirisini yapar. Bütün bunlar olmayacağı için bizce AKP'nin "çözüm süreci" de bir ÇÖZÜMSÜZLÜK SÜRECİDİR. Roboski Katliamı ile "çözüm süreci" bu derece birbirine bağlı olgulardır. HODRİ MEYDAN!

(Türkiye Komünist Partisi Merkez Organı ATILIM Gazetesi, Aralık 2014 sayısından. www.türkiyekomünistpartisi.org sitesinden alınmıştır.)

Demokratik Toplum Kongresi 1. Olağan Genel Kurul Kararları

Demokratik Toplum Kongresi (DTK) 1. Olağan Genel Kurulu'nda gerçekleştirilen tartışmalar ardından sonuç bildirgesini açıkladı. Cegerxwin Gençlik Kültür Merkezi'nde yapılan genel kurulda, birçok önemli karar alındı.

Kongre sonrasında açıklanan sonuç bildirgesinde; PKK'nin "terör örgütleri" listesinden çıkarılmasından, Kürdistan Ulusal Kongresi'nin gerçekleşmesine kadar 10 başlığa yer verildi.

DTK 1. Olağan Genel Kurulu'nun sonuç bildirgesi şöyle:

Barış ve çözüm süreci

"Genel kurulumuzda süreci destekleme iradesi ortaya çıktı. AKP hükümetinin Kürt Halk Önderi Sayın Abdullah Öcalan'ın önerilerine cevap vermediği ve sorumluluğunu yerine getirmediği tespitine varılmıştır. Bu konseptte Devlet, Sayın Öcalan tarafından önerilen ve KCK tarafından kabul edilen çözüm süreci müzakere taslağına olumlu cevap vermelidir."

Şengal ve Kobani'nin durumu

"Yerel ve uluslarası güçlerin desteklediği DAİŞ çetelerinin insanlık dışı saldırıları başta Şengal ve Kobané olmak üzere birçok yerde devam ediyor. Bu saldırıların amacı Kürtlerin kazanımlarını ortadan kaldırmak ve farklı kimlik, kültür ve inançları yok etmektir. Kongremiz, Şengal ve Kobané direnişini desteklemekte ve YPG/YPJ tarafından gösterilen bu onurlu direniş sayesinde sadece Kürt halkı değil; Arap, Türkmen, Süryani,Ermeni ve diğer halkların da soykırımdan kurtulup demokratik haklarına kavuşacağına inanmaktadır."

Rojhilat Kürtleri

"Kongremiz, İran devletini bir an evvel idamları durdurması, baskılara son vermesi ve Kürt sorununun demokratik çözümü için diyalog ve müzakere sürecini başlatmaya çağırıyor."

Kürtlerin birliği

"Kongre, Güney Kürdistan ve Rojava'da HPG/YPG/YPJ ve Peşmerge güçleriyle yürütülen işbirliği ve ortak mücadeleye büyük bir önem vermektedir. Bu ortak mücadelenin Ulusal Kongrenin toplanmasına ve ortak savunma gücü oluşturmasına evrilebilmesi için yürüttüğü çalışmaları büyük bir kararlılıkla sürdürecektir."

Öcalan ve diğer siyasi tutsakların durumu

"Sayın Öcalan özgürlüğüne kavuşmalı, başta hasta tutsaklar olmak üzere tüm siyasi tutsaklar serbest bırakılmalıdır."

PKK'nin terör örgütleri listesinden çıkarılması

"PKK kamuoyunda Kürtlerin siyasi örgütü olarak kabul edilmektedir. Bundan dolayı en kısa sürede terör örgütleri listesinden çıkarılmalıdır."

Alevi sorunu

"Alevilerin gereksinim duyduğu şey, tanımlanmak değil tanınmaktır. Alevi sorunu; Hak ve hakikati anlama, tanıma ve kabul etme sorunudur."

Kamu güvenliği paketi

"Kongremiz, hükümetin kamu güvenliği paketini çıkarmakla totaliter bir sistem inşa etmek istediği görüşündedir. Bu paket barış ve çözüm süreci ile demokratikleşmenin önünde bir engel olacaktır."

Seçimler ve baraj

"% 10 barajı antidemokratiktir ve AKP'nin 2015 yılında bu barajın gölgesinde yapacağı seçimin meşruiyeti tartışmalı olacaktır."

Demokratik Özerklik

"Kongremiz, birlikte yaşam projesi olarak ortaya koyduğu demokratik özerkliğin inşasını tüm kararlılığıyla sürdürmektedir."

"Kürdün Alevi"si olmaz mı?

❑ **Hasan KAPLAN**

Halaçoğlu'nun ortaya attığı, gerçeklikten uzak, hiç bir altyapısı olmayan bu tezine; Ne hikmetse kendine solcuyum, sosyalistim diyen insanların itibar etmesi, hatta bunu savunması anlaşılır gibi değil.

Peki, Halaçoğlu neden durup dururken "Kürdün Alevi'si" olmaz diyor. Ya da durup dururken mi bunu söyledi? Yalnızca "Kürdün Alevi'si olmaz demekle kalmayıp, "Kürt Alevi'si olduklarını söyleyenlerin aslı Ermenidir." diyen Halaçoğlu bu iddialarını ileri sürerken "Bilim adamı" kaygısı mı taşıyordu? Bilim adamı kaygılarıyla, bilimsel bir araştırmanın sonucunu mu kamuoyuyla paylaşıyordu? Bunun böyle olmadığını görmek için yakın tarihe bakmak yeterli.

Yetmişli yıllarda Çorum, Maraş, Sivas, Malatya başta olmak üzere birçok kentte; Alevi katliamına imza atan, Alevilere kurşun atan MHP; son yıllarda "Aleviler saf Türklerdir. Has Türklerdir. Katışıksız Türklerdir." diyerek Alevilere karanfil uzatmaya başladı. Doksanlı yıllarda Ankara Keçiören'de Belediye Başkanı olan MHP'li Turgut Altınok bir alt geçide "Pir Hacı Bektaş Veli" adını vermişti. Bu karanfil uzatmanın esbab-ı mûcibesi ne ola ki?

MHP ve Halaçoğlu bu şark kurnazlığıyla, yüz yıllardır devlet olarak, yakın tarihte de parti olarak katlettikleri Alevileri kandırabileceğini mi sanıyor?

Bu iddianın amacı; ülkemizde son otuz yıldır, ciddi anlamda gelişen Kürt hareketiyle; tarih boyunca devletle arası hiç iyi olmamış; hep muhalif olmak zorunda bırakılmış, hep dışlanmış, hep katliamlara, kırımlara uğramış, Alevileri Kürtlere karşı sisteme entegre etmektir. Sisteme, devlete muhalif Kürtlerle, Alevilerin arasına bir barikat kurmak, muhalif gücü bölmek, en azından tarafsızlaştırmaktır. Bunu da çok kurnazca yapmaktadır, Halaçoğlu, dolayısıyla MHP.

Kürtler yoğunlukla Şafi'dir. Alevilikle, Şafilik dini inançlar konusunda İslam'ın yorumu konusunda oldukça farklı düşünürler, hatta Şafiler Alevileri Müslüman kabul etmezler. Kürt Aleviler de Kürtlerin çoğunluğunun Şafi olması nedeniyle, Şafi olarak anlaşılmamak için Kürtlüğünü reddeder duruma gelmişlerdir.

Yüz yıllardır bu iki toplum arasına; devlet tarafından bilerek kan sokulmuştur. Osmanlının yaptığı Alevi katliamlarında, Şafiler aktif olarak kullanılmıştır. Şafiler için ise, bu sadece devletin verdiği bir görev olmanın dışında bir "Cihat'tır. Cihada katılmanın ucunda cennet vardır." Böylelikle yüzyıllardır birbirine düşman edilen, aynı kökenden iki toplum bu mezhep farklılığı nedeniyle ortak sorunlarında bile bir araya gelememişlerdir. Devletlerce yaratılan bu mezhep düşmanlığı, Koçkiri'de, Ağrı'da, Zilan'da, Dersim'de Kürtlerin birleşmesini önlemiştir. Mezhep farklılığı nedeniyle birleşemeyen Kürtler, parça parça devlet tarafından ezilmiş, bastırılmış, katledilmişlerdir.

Halaçoğlu, dolayısıyla MHP, "Kürdün Alevi'si olamaz. Onlar Ermeni dönmesidir" demesinin altında yatan niyet, Alevi muhalefetiyle Kürt muhalefetinin birleşmesinin önünü kesmektir. Alevilere, "Siz kendini gizlemiş Hristiyan Ermenilerle mibirlikte olacaksınız?" Şafi Kürtlere de, "Siz dinsiz Kızılbaşlarla mı, Ermeni kâfirlerle mi birlik olacaksınız?" demenin, diplomatik ve politik diliydi bu söylem.

Hey Halaçoğlu! Yedinci, sekizinci yüzyıldan beri orta Karadeniz'de, Tokat, Amasya, Çorum ve Yozgat bölgesinde yerleşik yüzlerce Kürt Alevi köyü var. Bu köylerde binlerce Kürt Alevi'si yaşamaktadır. 1980 yılında MHP olarak Çorum'da yaptığınız katliamda; onlarca Türk Alevisiyle, onlarca Kürt Alevi'sini birlikte katlettiniz. Türk ya da Kürt demediniz. Ne olduklarının önemi de yoktu sizin için. Solcu olmaları, Alevi olmaları yetiyordu, katledilmeleri için.

Ermeni soykırımı yüzüncü yılına yeni girdi. Yüz yıl toplumların tarihinde çok uzun bir zaman değil. Ben altmışına merdiven dayamış bir insanım. Bu soykırım; dedem zamanında yaşanmış bir soykırımdır. Bu kadar yakın geçmişi, Ermeni olup olmadığımızı, bugün doksan iki yaşında olan babamın bilmemesi mümkün değil. Kaldı ki bizim kuşak Ermenileri nasıl öldürdüklerini, nasıl kestiklerini övünerek anlatan bir dede kuşağının, övünme masallarını dinleyerek büyüyen bir kuşak. Yeri gelmişken, benim dedelerimin de, bu soykırımda bir dahli varsa, dedelerim adına o mazlum ulustan özür dilerim.

En azından benim içine doğduğum toplumdaki Kürt Alevilerinin Ermenilerle hiçbir kan bağı yoktur. Olsaydı da bunu severek taşırdım. Aynı çağı, aynı coğrafyayı paylaşmış olmaktan onur duyduğun Hrant Dink gibi bir Ermeni'yle, bir insanla akraba olmak, daha da onurlandırırdı beni.

Bir dip not: Hiçbir zaman kendi seçimim olmayan, içine doğduğum etnik ve mezhepsel kökenle ne övünmeyi ne de yerinmeyi doğru bulmadım. Kürt Alevi'si bir aileden doğmayı ben seçmedim. Seçmediğim şeyden dolayı da övünmeyi kendime yakıştırmadığım gibi, yerinmeyi de yakıştırmadım. Bu ülkede hem devlet, hem de inandığı resmi ideolojiyle kafasını, beynini devlete kiralamışlar tarafından zorla Kürtlüğüm, Aleviliğim hatırlatılsa da onlara tepkimi bir Kürt, bir Alevi olarak değil, bir komünist, bir enternasyonalist olarak verdim... Veriyorum.

2015'de dünyayı bekleyen ihtilaflar

❑ Murat ÇAKIR

Geride bıraktığımız yıl, ABD liderliği altındaki tek kutuplu dünya düzeninden, çeşitli emperyalist güçlerin işbirliğini derinleştirerek hedefledikleri "çok kutuplu, ama tek tip" dünya düzenine geçiş süreci içerisinde olduğumuzu kanıtladı. Kapitalist küreselleşme 2014'de de ülkeler içerisinde ve ülkeler arasında derin bölünmelere yol açmaya devam etti. Savaşlar, şiddet, ırkçılık-şovenizm-milliyetçilik ve diğer ihtilaflar bu bölünmeler ve neoliberal politikalarla kapitalist üretim tarzının dünyanın her köşesinde hakim olmasını sağlama çabalarının sonuçlarıdır.

Bu sonuçlar kendilerini 2014'de dünya çapında farklı ihtilaflar ve sorunlar, derinleşen sınıf çelişkileri, yaşamı ve doğayı tehdit eden ekolojik sorunlar, farklı milliyetlerin ve kültürlerin yok edilme tehlikesi ve emperyalist güçler arasındaki paylaşım ve hakimiyet mücadeleleriyle ifade ettiler. 2014 bir kez daha bu süreçlerin günümüz kapitalizminin organik krizinin temel unsurları olduğunu gösterdi.

ABD ve AB gibi emperyalist güçler bu krize savaşları körükleyerek, dünyanın hemen her bölgesinde var olan ihtilafları derinleştirerek, ticaret savaşları çıkararak ve askerî-siyasî ve iktisadî bloklaşmalar oluşturarak yanıt verdiler. Gerçi Rusya ve Çin gibi ülkeler enerji kaynaklarına ve ekonomik gelişmelerine dayanarak ABD ve AB'nin stratejilerine karşı pozisyon alıyorlar, ama bu pozisyon alış kapitalist üretim tarzına alternatif ideolojik, siyasî ve iktisadî bir modeli içermiyor. Böylelikle "çok" dünya düzeni tek tip ekonomik düzen, yani kapitalizm temelinde şekilleniyor. Bu nedenle "çok kutupluluğun" 1990 öncesi kapitalist ve sosyalist sistemlerin oluşturduğu iki kutuplu dünya ile benzerliği olmadığını, aksine dünyanın tekeller ve emperyalist güçler arasında paylaşımı için verilen mücadeleyi ve kapitalist rekabete içkin çelişkileri ifade ettiğini tespit edebiliriz.

Görüldüğü kadarıyla 2014'deki tüm gelişmeler, 2015'de derinleşerek devam edecekler. Bu gelişmelerin Türkiye ve Kürdistan'ı yakından etkileyeceğinden şüphe yok. 2015, Türkiye açısından, egemen blokta değişimler de dahil, yeni devinimlere gebe. Ancak bu devinimlerin Türkiye ve Kürdistan'ı nasıl etkileyeceğini öngörebilmek için, 2015'de dünyayı bekleyen merkezi ihtilaflara kısaca bakmakta yarar var. Bunu, bazı ülke örnekleriyle irdelemeye çalışalım.

Ukrayna: Emperyalizmin mızrak ucu

Ukrayna 2015'de dünya gündemini yeniden meşgul etmeye aday. Aşırı sağcı ve neofaşist partileri ortak alan Jazenjuk Hükümeti, anayasayı değiştirebilecek parlamento çoğunluğu ile Ukrayna'nın emperyalist güçlerle olan işbirliğini güçlendirmek istiyor. Hükümet, devlet başkanı olan zengin işadamı Poroşenko'nun da desteğiyle, Ukrayna anayasasının "tarafsızlık maddesini" kaldırarak, NATO ve AB'ne üye olmayı amaçlıyor. Böylesi bir gelişme, Rusya ile süren ihtilafın derinleşmesine neden olacak.

Aslına bakılırsa Jazenjuk Hükümetinin politikaları şaşırtıcı değil, aksine 1990'lardan bu yana sistematik bir biçimde uygulamaya sokulan ABD ve NATO stratejilerinin bir sonucudur. Bu stratejinin temel hedefi, Ukrayna'yı Rusya'nın etki alanından çıkartıp Batı'ya bağlamak ve stratejik rakip Rusya'nın NATO üyesi ülkelerle çerçevelenmesini sağlamaktır. NATO ve AB'nin Doğu Avrupa'ya genişleme kararları, "2004 Portakal Devrimi" olarak nitelendirilen rejim değişikliği denemesinin desteklenmesi, AB'nin "Komşuluk Politikası" ve seçimle işbaşına gelen devlet başkanı Yanukoviç'in alaşağı edilmesini sağlayan ayaklanmanın organize edilmesi, bu stratejinin parçalarıydı. Nitekim 2014 Eylül'ünde yapılan NATO Zirvesinin aldığı ve askerî manevraların Doğu Avrupa'da yoğunlaştırılmasını, silahlanma giderlerinin artırılmasını, Doğu Avrupa'da bir NATO ana karargâhının kurulmasını, Rusya'ya yönelik yaptırımların artırılmasını ve "NATO Vurucu Güçlerinin" oluşturulmasını öngören kararlar, Ukrayna ihtilafının derinleşeceğine işaret etmekteydiler.

Rusya, arka bahçesi ve stratejik sınır bölgesi olarak gördüğü Ukrayna'daki gelişmelere kayıtsız değil. Yanukoviç'in alaşağı edilmesine Kırım'ın fiili ilhakıyla yanıt veren Rusya, gerek doğal gaz aracılığıyla, gerekse de ülkenin sınaî merkezi olan Doğu Ukrayna'nın Rusya ile olan ekonomik ilişkilerini kullanarak, Ukrayna'yı istikrarsızlaştırdı. Rusya'nın bu reaksiyonu da şaşırtıcı değildi, çünkü kendi sınırlarında temel çıkarlarına yönelik bir tehdide karşılık verdiği görüşünde.

Her ne kadar diplomatik çevrelerde, "Ukrayna'nın NATO ve Rusya arasında tarafsız bir tampon ülke olarak konumlandırılmasına" yönelik öneriler yapılıyor olsa da, emperyalist paylaşım mücadelesinin dinamiği böylesi bir çözümü olanaksız kılmaktadır. Bu açıdan Ukrayna, Avrupa'da yeniden bir savaş çıkartabilecek potansiyeli ile merkezi ihtilaf bölgelerinden birisi olarak 2015'deki gelişmelerin yönünü belirleyecek.

Almanya'nın "yeni sorumluluğu"

2015, Alman emperyalizminin küresel ihtilaflarda daha güçlü bir rol üstleneceği yıl olacak. ABD'nin Pasifik Bölgesine yönelme stratejisi, ABD ve AB arasındaki işbirliğinin derinleştirilmesini ve bu çerçevede AB çatısı altında Almanya'nın "yeni sorumluluklar" üstlenmesini gerekli kılmıştı.

Aslında Almanya yaklaşık 20 yıldan beri mütemadiyen bu "yeni sorumluluğu" üstlenmeye hazırlanıyor. 1992 yılında karar altına alınan "Savunma Politikaları Yönergesi" bugün hâlâ geçerli olan devlet aklını şöyle formüle etmişti: "Serbest ve engelsiz dünya ticareti ile denizlere ve doğal kaynaklara serbest ulaşımın sağlanması, [...] Almanya'nın güvenlik çıkarları arasındadır". Bu formülasyon, "Alman ordusunun görevi, nakliyat yollarının ve hammadde kaynaklarına ulaşımın güvenliğini sağlamaktır" olarak tercüme edilebilir.

Almanya bu "sorumluluğu" üstlenebilmek için, son 20 yılda 100 milyar Euro'dan fazla parayla tarihinin en büyük silahlanma programını gerçekleştirdi. Bu programın ana taşıyıcı unsuru, ordu birlikleri ile gerekli teçhizatın havadan nakliyatıdır. Yeni üretilen A400 M nakliyat uçakları saldırı ve nakil helikopterlerini, zırhlı araçları ve son teknolojiyle donatılmış özel birlikleri kısa zamanda dünyanın muhtelif bölgelerine nakletme yeteneğine sahip. Kara kuvvetleri manevralarında "şehir savaşlarına" ve ayaklanmaları bastırma operasyonlarına ağırlık verirken, deniz kuvvetleri uzun menzilli ve gerektiğinde nükleer başlıklı roket atabilecek modern savaş gemileriyle donatıldı. Zorunlu askerlik kaldırılarak profesyonelleştirilen Federal Ordu, kara birliklerinin büyük bir bölümünü İnsansız Hava Araçları İHA'ların sağladığı dijital ağa bağlayarak, bilim-kurgu filmlerine konu olan teknolojik askerlere dönüştürdü.

Tüm bunların yanı sıra ülke içinde körüklenen "İslam düşmanlığı" ve dolaylı olarak devlet desteği verilen sağ popülist akımlar üzerinden, Almanya toplumunda var olan savaş karşıtlığı kırılmaya ve emperyalist müdahale savaşlarına katılım meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. 2014'ün son aylarında çeşitli kentlerde ortaya çıkan kitlesel ırkçı protestolar, ekilen militarizm tohumlarının yeşermekte olduğunu göstermektedirler.

Türkiye burjuvazisi ile erk sahiplerinin en önemli iki stratejik partnerinden birisi olan Almanya, 2015'de AB çatısı altında ve ABD ile yakın işbirliğinde Doğu Avrupa, Akdeniz, Kuzey Afrika ülkeleri, Doğu ve Batı Afrika kıyı ülkeleri

ile Ortadoğu'da yeni görevler üstlenen bir aktör olacak. AB'nin iç pazarına dönüşmesiyle ekonomik gücünü artıran Alman emperyalizmi, 2015'de devam edecek olan küresel ihtilafları, yeni dünya düzenini belirleyen kutuplardan birisi olma yönünde adım atmaya devam etmek için kullanacak.

Afganistan, Pakistan ve Pasifik Bölgesi

NATO'nun tarihindeki en büyük askerî operasyonu olan Afganistan ISAF operasyonunun 13 yıl sonra resmen bittiği ilân edildi, ama gayri resmi devam edecek. NATO, "Resolute Support" adı altında, çoğunluğunu ABD birliklerinin oluşturduğu 12.500 askeri Afganistan'da güya eğitim amacı ile konuşlandıracak. Sonuçta, bitti denilen Afganistan savaşı 2015'de de tüm hızıyla devam edecek.

"Kurtarılan" Afganistan dünyanın en yoksul ülkelerinden birisi. Ekonomisinin yüzde 95'i Batı tarafından gönderilen "yardımlara" dayanıyor. Taliban ve bölgesel savaş baronları hâlâ güçlüler ve Kabil'de gerçekleştirdikleri son terör saldırısı ile yenilmediklerini tekrar kanıtladılar.

Aslında "yenilmeleri" de planlanmıyordu, çünkü Afganistan, Orta Asya'daki enerji kaynakları açısından bir kontrol ve transfer mevkii olmasının yanı sıra, NATO birliklerinin, ama özellikle Alman ordusunun "her türlü savaşı yürütme yeteneğine sahip olacak profesyonelleşmesini ve dönüşümünü" sağlamak için büyük bir "antrenman sahası" hâline geldi. Afganistan ve Pakistan ABD ve Britanya ordularının İHA savaş konseptlerini geliştirmek için kullandıkları iki ülke. Son dört yıl içerisinde Afganistan ve Pakistan'da İHA'lar ile yapılan saldırılarda on bini aşkın insan yaşamını yitirdi. ABD ve Britanya'daki hükümetlere yakın araştırma ve strateji enstitüleri yaptıkları araştırmalarda, Afganistan ve Pakistan'ın İHA savaş konseptinin "mükemmelleştirilmesine" büyük katkı sağladıklarını ve programın devam etmesinin "mükemmelleştirme çalışmalarını destekleyeceğini" tespit ediyorlar. Yemen'de de benzer bir programın uygulandığı düşünülürse, IHA'ların 2015'de aynı yoğunlukta saldırılarda kullanılacakları ve sivil öldürmeye devam edecekleri öngörülebilir.

Afganistan ve nükleer güç olan Pakistan aynı zamanda ABD'nin Pasifik'e yönelme stratejisi için de önemli birer mevkii konumundadırlar. Bölgedeki bir diğer nükleer güç olan Hindistan "Vikrant" adlı uçak gemisini denize çıkartarak, Hint Okyanusu ve Pasifik'te etkin rol oynayacağını gösterdi. Hindistan'ın bu atılımı, Çin ile işbirliğini geliştiren "ezeli rakibi" Pakistan'a "oba altında sopa gösterme" anlamını da taşıyor. Ama bu ikincil önemde, çünkü asıl mesele Çin'in bölgedeki etkinliğini zayıflatmaktır.

Ticaret hacmini 4 trilyon Dolar'a çıkaran ve 2013'de 112,2 milyar Dolar ile silahlanmaya en fazla para harcayan ikinci ülke olan Çin, ABD tarafından "en önemli stratejik rakip" olarak görülmektedir. Pasifik'in Güney Çin Denizi olarak adlandırılan bölümünde dünya çapındaki en önemli deniz nakliyat yollarının bulunduğu, burada çeşitli ülkeler arasında balıkçılık, nakliyat yolları ve doğal kaynaklar konusunda muhtelif ihtilaflar olduğu, Çin'i dışlayan bir "Pasifik Serbest Ticaret Bölgesinin" oluşturulması için start verildiği, silahlanmaya 56 milyar Dolar harcayan Japonya'nın anayasa değişikliği ile yeniden militarizme yöneldiği ve ABD'nin deniz kuvvetlerinin üçte ikisini bu bölgede konuşlandırmak istediği düşünülürse, Pasifik sularının 2015'de ısınmaya devam edeceği ve yeni ihtilaflar yaratacağı söylenebilir.

Suriye, Irak ve Kürdistan

Suriye ve Irak, Türkiye ve Kürdistan'ı yakından etkileyen en önemli ihtilaf bölgeleridir. Gazetemizin daha önceki sayılarında Suriye ve Irak dahil, bölgemizdeki ihtilafların arka planlarını açıklamaya çalışmıştık. O nedenle bu sefer daha çok emperyalist stratejilere değinmek istiyoruz.

Öncelikle şu gerçek unutulmamalıdır: Irak'ın toplumu, ekonomisi ve devlet yapısı ile parçalanmasının temel sorumlusu ABD emperyalizmidir. ABD, 1991-2003 yılları arasında uygulattığı ambargolar ve BM Şartı'nı çiğneyerek gerçekleştirdiği iki savaş ile Saddam Hüseyin rejiminin yıkılmasına ve bitmeyen çatışmaların başlamasına neden oldu. Savaş ve çatışmalar bugüne kadar 1 milyondan fazla insanın yaşamını yitirmesine ve şimdi sözde "İslam Devleti" adını alan mezhepçi terör milislerinin güçlenmesine yol açtı. Laik Baas partisinin eski askerî yöneticileri, Selefi gruplar ve Sünni aşiretlerin oluşturduğu tuhaf ittifak, ülkeyi terör girdabına soktu. ABD, NATO, Körfez despotları, Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi ve Irak merkezi hükümeti, mezhep çatışmalarının önüne geçmek yerine, bunları daha da körükleyen politikalar izlediler. Devamı biliniyor.

Bugün ise ABD'nin Türkiye, Katar, İsrail ve Suudi Arabistan gibi bölge güçlerini rahatsız eden bir stratejiye yöneldiğini görüyoruz, ki bu ABD'nin Pasifik stratejisiyle doğrudan bağlantılıdır. ABD, düne kadar düşman gördüğü İran ile yakınlaşarak, Irak-Kürdistan'ında "İstikrar Çapası" olarak adlandırdığı bir politika izliyor. İran'ın nükleer programı ile ilgili görüşmelerin hızlanması, Irak merkezi hükümetindeki "Maliki sorununun" ABD ve İran yönetimlerinin ortak çabasıyla çözülmesi (!) ve ABD'nin İran'ın "İslam Devletine" yönelik girişimlerine ses çıkartmaması, ABD-İran yakınlaşmasının hayli ilerlediğini gösteriyor. Diğer yandan ABD, "İslam Devleti" saldırılarını gerekçe göstererek, Erbil yakınlarında büyük bir askerî üs kurma çalışmalarını başlattı. Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi parlamentosu bu planları onayladı. ABD basınında yer alan haberlere göre, bu üs ABD'nin Ortadoğu'daki en önemli askerî karargâhı hâline getirilecek. Barzani yönetiminin "bağımsızlık" adımlarını şimdilik durduran ABD'nin uzun vadeli stratejik planları, Irak'ın 2015'deki önemli ihtilaf merkezlerinden birisi kalmaya devam edeceğini gösteriyor.

Suriye'deki gelişmeler ise biliniyor. Suriye, gerek emperyalist güçlerin, gerekse de Ortadoğu'da hakimiyet kavgasına girişen bölge güçlerinin savaş alanı hâline geldi. Türkiye, "İslam Devletini" Esad rejimine ve Suriye Kürtlerine karşı bir koz olarak desteklemeye devam ederken, Esad rejimi "İslam Devletine", Suriye muhalifleri ile çatıştığı müddetçe dokunmadı. Suudi Arabistan ve Körfez despotları "İslam Devletine" askerî, maddî ve lojistik destek sağladılar, ama şimdi kendi yol açtıkları terörü ABD ile birlikte Suriye'ye müdahale için kullanıyorlar.

Türkiye ise "İslam Devletini", Esad rejimini alaşağı etme ve Rojava Devrimini boğma amaçlarına kullanmaya çalışıyor ve eski "Tampon Bölge" planlarını uygulamak için gerekçe olarak gösteriyor.

Diğer yandan Kobanê direnişiyle dünya gündemine giren Rojavalılar, dört yandan kuşatılmışlığa karşı direnmeye devam ediyorlar. Karşı devrim tehlikesi henüz bertaraf edilmiş değil. ABD öncülüğünde kurulan sözde koalisyon, "İslam Devletine" yönelik saldırıların dozunu kâh artırıp, kâh azaltarak Rojavalıları ehlileştirmeye ve Suriye planlarına dahil etmeye çalışıyor. Milyonlarca insanın yerinden edildiği, yüz binlercesinin katledildiği, insanlık mirası olan antik ve kültürel varlıkların talan edildiği Suriye, 2015'de hem kan gölü, hem de alternatif öz yönetim modellerinin ayakta tutulmaya çalışıldığı bir devrim ve ihtilaf bölgesi olmaya devam edecek.

Türkiye açısından sonuç

Görüldüğü gibi, Türkiye ve Kürdistan'ın yer aldığı coğrafya, uluslararası siyaset, emperyalist güçlerin uzun vadeli stratejileri, bölge ülkelerindeki egemenlerin planları ve en önemlisi, bu coğrafyada yaşayan ezilen ve sömürülen halklar, emekçiler ve yoksulların geleceği açısından yaşamsal önem taşımaktadır. Her ne kadar emperyalist güçler ve işbirlikçileri olan bölge egemenleri bu coğrafyayı bir "Şeytan Üçgenine" dönüştürmeye çabalasalar da, günümüz Ortadoğu'sunda nesnel olarak devrimci-demokratik dönüşümlerin koşulları mevcuttur. Rojava Devrimi, bilhassa Kobanê direnişi ve bu bağlamda gösterilen uluslararası dayanışma, bu gerçeğe işaret etmektedir.

2015, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürdistan Özgürlük Hareketinin devrimci-demokratik güçlerinin önüne tarihsel bir meydan okuma ile çıkmaktadır. Türkiye ve Kürdistan'da gerçekleşebilecek devrimci-demokratik dönüşümler, ABD ve AB emperyalizmi ile bölge egemenlerinin bütün stratejilerini alt-üst etme potansiyelini taşımaktadırlar.

Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci-demokratik güçler, sermaye diktatörlüğünden ibaret olan AKP rejimini temellerinden sarsacak bir siyasî-toplumsal alternatifi oluşturma şansına sahiptirler. Eğer Halkların Demokratik Kongresi, Birleşik Haziran Hareketi ve şu an bu iki oluşumun dışında yer alan Halk Evleri ve Halk Cephesi, ortak hareket etme basiretini gösterebilirlerse, sadece Türkiye'de değil, bütün bir coğrafyada başlayacak bir devrimci-demokratik dönüşüm ve burjuva iktidarlarını alaşağı etme sürecini tetikleyebilirler. Bu mücadele birliğini örmek, uygun olan koşulları bu yönde kullanmak, 2015'de Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci-demokratik güçlerin, komünistlerin önünde duran en ivedi görevdir.

LUXEMBURG - LİEBKNECHT - LENİN

❑ **Kemal ATAKAN**

LLL Hafta Sonu Etkinlikleri 2015 - BERLİN

Her yıl olduğu gibi bu yıl da, Federal Almanya'nın dört bir yanından, komünistler ve sosyalistler, Ocak ayının ikinci hafta sonu bir araya gelerek **Almanya Komünist Partisi - KPD**'nin kurucuları ve ilk yöneticileri **Rosa Luxemburg** ile **Karl Liebknecht**'i, katledilmelerinin yıl dönümünde andılar.

XX. Uluslararası Rosa Luxemburg Konferansı

İki gün süren etkinlikler, 10 Ocak 2014 Cumartesi günü Batı Berlin'de Urania Toplantı Merkezinde, günlük yayınlanan **JUNGE WELT** gazetesinin (Demokratik Alman Cumhuriyeti döneminde, gençlik örgütü **ÖZGÜR ALMAN GENÇLİĞİ - FDJ**'un günlük gazetesi olup, duvar yıkıldıktan sonra yayınına günlük sosyalist gazete olarak devam eden gazete) organize ettiği ve **Alman Komünist Partisi - DKP, Sol Parti - Die LİNKE, Kızıl Tilki - ROTFUCHS** dergisi ve birçok sosyalist, komünist grup ve çevrenin desteklediği **XX. ULUSLARARASI ROSA LUXEMBURG KONFERANSI** düzenlendi. Küba, Çin Halk Cumhuriyeti, Vietnam, Rusya Federasyonu, Venezuella, Ekvador'un Büyükelçilikler temelinde temsil edildiği, ABD'de siyasi siyah komünist tutsak **Mumia Abu Jamal**'ın mesaj gönderdiği, uluslararası konukların, siyasetçiler, ekonomistler, felsefecilerin, gazetecilerin, F. Almanya'dan politikacı ve gazetecilerin katıldığı konferansta paralel olarak 3-4 oturum birlikte yürütüldü.

Bu yılki Konferansın belgisi **"NATO yerine BARIŞ"** idi. Konferansın oturumlarını toplamda 2000 kişi izledi.

DKP'nin Geleneksel LLL Buluşması

Alman Komünist Partisi DKP'nin her yıl geleneksel olarak düzenlediği ve birinci günün konferans akşamı gerçekleştirilen **Lenin - Liebknecht - Luxemburg / LLL Buluşmasına** 500'ü aşkın komünist katıldı. Bu yıl onur konuğu olarak selamlanan Belçika Emek Partisi Genel Başkanı **Peter Mertens** ve Alman Komünist Partisi Genel Başkanı **Patrik Köbele**, toplantıda Marksist-Leninist temelde örgütlenmenin ve güncel görevlerin önemine değinen, Ukrayna ve Ortadoğu'da emperyalizmin saldırgan politikalarını içeren, buna karşı Batı Avrupa Komünist Partileri'nin nasıl politikalar geliştirmeleri gerektiği temelinde, birer konuşma yaptılar. Hitler faşizminin Sovyet Kızılordusu tarafından yenilmesinin ve Doğu Avrupa halklarının özgürleşmesinin 70. yıldönümü olan 8-9 Mayıs 2015 tarihlerinin bu yılki kutlamalarının komünistler açısından önemi vurgulandı. Toplantı kültürel bir sunu ile sona erdi.

Luxemburg - Liebknecht Yürüyüşü

11 Ocak 2014 pazar günü saat 10'da Karl Marx Bulvarında buluşan binlerce sosyalist ve komünist, yaklaşık bir buçuk saatlik bir yürüyüş sonucunda, Friedrichsfelde ilçesinde **Demokratik Alman Cumhuriyeti** döneminde kurulan **SOSYALİSTLERİN ANIT MEZARLIĞI**'na yürüdüler. **Karl Liebknecht** ve **Rosa Luxemburg** dahil yüzlerce komünistin mezarlarının bulunduğu özel alanda **ANIT**'a çelenkler ve çiçekler koyuldu, saygı duruşunda bulunuldu, daha sonra dondurucu soğukta, kurulan parti, gazete, kitap ve dergi standlarında, toplanılarak sohbetler edildi ve saat 14 gibi dağılınmaya başlandı. Yürüyüşe toplam 15.000 katılım oldu. Türkiyeli göçmenlerin de katıldığı yürüyüşte **FİDEF** ve **TKP** kortejlerinin yanı sıra ***POLİTİKA*** Gazetesi temsilcileri de yer aldı.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in Katli

Almanya Komünist Partisi'nin **(KPD)** kurucuları **Rosa Luxemburg** ve **Karl Liebknecht**, burjuvazi tarafından bastırılan 9 Kasım 1918 Ayaklanması ve 8 Ocak 1919'da **Spartakist Ayaklanması'**ndan sonra, dönemin sosyal demokrat yöneticileri tarafından kurulan hain bir tuzak sonucunda 15 Ocak 1919 tarihinde, aynı gece ama ayrı ayrı katledildiler. İkisinin cesetleri de nehre atıldı. Bugün Sosyalistlerin Anıt Mezarlığı, o dönemde şehir dışında yoksulların gömüldüğü küçük bir mezarlık olduğundan, burjuvazi **Karl** ve **Rosa**'yı onlarla aynı günlerde katledilen diğer 31 komünist ile beraber gizlice gömmek istedi. Ancak **KPD** yönetiminin bilgi edinmesi üzerine onbinlerce komünist tüm baskı ve teröre rağmen şehir merkezinden mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. O günden itibaren her yılın Ocak ayının ikinci pazar günü düzenlenen ve aynı güzergahı kullanan yürüyüş kolları ile **LLL** yürüyüşleri komünistler açısından bir gelenek haline geldi. **LLL**'in bir harfinin **Lenin**'i temsil etmesi, **Rosa** ve **Karl**'ın o dönemde sosyal-demokrasi içerisinde Bolşevik, Leninist bir tutum almaları nedeniyledir. **Rosa** ve **Karl**'ın bütün amaçları, **Lenin**'in önderliğinde, Rusya'da gerçekleştirilen, 1917 Büyük Ekim Devrimi'ni 1918 Almanya Kasım Devrimi'ne bağlamaktı. **Karl Liebknecht**, Özgür Alman Sosyalist Cumhuriyeti'ni ilan ettiği halde, devrimin terörle bastırılması onları yıldırmadı. 1919 Ocak ayında Spartakist Ayaklanması, Alman Devrimi için yeni bir girişimdi. Alman burjuvazisi, reformist sosyal demokratlar eliyle **Karl** ve **Rosa**'yı katlederek bunu önlediler.

Rosa Luxemburg

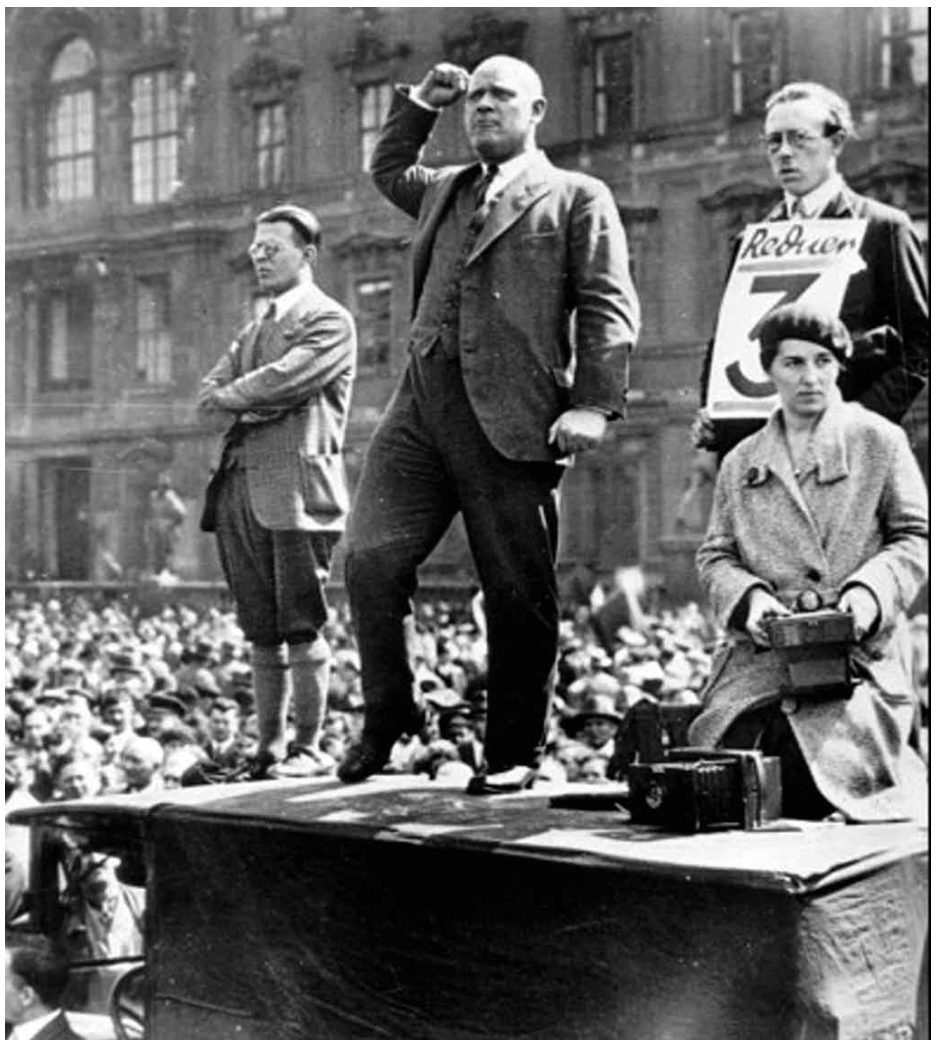
KPD Genel Sekreterleri Ernst Thaelmann.

Daha sonra **Ernst Thaelmann**'ın Genel Sekreterliğinde milyonları kucaklayan bir parti haline gelen **KPD**, Hitler faşizmi döneminde büyük bir darbe daha yedi. Yine sosyal demokratların gazabına uğrayan komünistler bu mücadelede Genel Sekreterleri **Ernst Thaelmann**'ı faşizmin zindanlarında kaybettiler. 1945'te faşizmin yenilgisinden sonra tekrar legalleşen **KPD**, 1949 yılında **Demokratik Alman Cumhuriyeti**'nin kuruluşunda ülkenin yönetiminde bulundu. 1956 yılında o zamanki Batı yani Federal Almanya'da yasaklanan **KPD** üzerindeki yasak halen sürmektedir. Alman komünistleri illegal mücadele ederken 1967 yılında Federal Almanya'da **DKP**'yi kurarak bugüne dek süren mücadelelerine legal bir örgüt yaratmışlardır.

LLL nasıl LL oldu?

Demokratik Alman Cumhuriyeti (DAC) döneminde **Lenin-Liebknecht-Luxemburg Anması** olarak anılan bu önemli gün, 1990 yılında DAC'nin F. Almanya'ya iltihak ettirilmesinden sonra oluşan yeni politik ortamda sağa kayan ve reformistleşen eski DAC'daki işçi sınıfının partisi **Alman Sosyalist Birlik Partisi**'nin devamı olan o dönemde **PDS - Demokratik Sosyalizm Partisi** ve bugün **die LİNKE - SOL Part**i tarafından **Lenin**'in L'si atılarak LL, yani **Luxemburg-Liebknecht** anmasına dönüştürülmüştür. O nedenle Konferans ve Yürüyüş **LL** adı ile ama **Alman Komünist Partisi - DKP**'nin geleneksel buluşması ise **LLL buluşması** olarak yani **Lenin**'li olarak düzenlenmektedir.

Paris'te Üç Fidan

❑ **İnci KARA**

Paris Katliamının ikinci yılında soruşturma herhangi bir ilerleme göstermiyor. Sakine, Fidan ve Leyla'nın gerçek katillerinin kolay kolay ortaya çıkmayacağı ilk günden itibaren belli idi. Aynen, Abdi İpekçi, Hrant Dink cinayetlerinde olduğu gibi ortada bir "tetikçi" dolaşıyor. Bu cinayetin tetikçisinin farklı özelliği, görüşme tapelerinin ortaya çıkmış olmasıdır. Dolayısıyla tapeler dikkate alındığında bu cinayeti, AKP İktidarının MİT eliyle planlayıp uyguladığı açıkça ortaya çıkıyor. Müttefik Fransa'nın bundan bihaber olması mümkün değil. Fransa emniyetinin dosyaları "kaybolduğundan" dolayı bulamaması bunun en basit delili. Tetikçi olarak yakalananın uzun yıllar F.Almanya'da yaşamış olması kafaları ayrıca kurcalattırıyor.

Sakine, hem gerilla hem de parti yöneticisi. Hikayesi, 1978'de Lice'nin Fis köyünden, 12 Eylül faşist diktatörlüğünün Diyarbakır zindanlarına, orada karşılaştığı en ağır işkencelerden, direniş sembolü olmasına; Bekaa'da gerilla olmaktan, Kürdistan dağlarında savaşmaya; Batı Avrupa ülkelerinde siyasi yönetici görevler üstlenmeye... kısacası zengin bir deneyimler hazinesi. Fidan, uluslararası ilişkiler konusunda Kürt Özgürlük Hareketi açısından önemli aşamalar sağlayan militan bir diplomat. Leyla, Avrupa'da Kürdistanlı gençler arasında örgütlenmenin sembollerinden, gencecik bir militan...

Barbarlık Paris'te öldürüyor, tıpkı Kobani'de olduğu gibi...

Üç kadının, mücadele içinde özgürleşerek, özgür birer kadın olmaları, onların ayrı bir özelliği. Üçünün de kişiliği mücadeleci, ilkeli, becerikli, cesaretli, disiplinli, sonuç alıcı ve bir o kadar da soğukkanlı bir karakterin ifadesidir. Sakine ile Hamburg ve Berlin'de, Fidan ile Brüksel, Strazburg ve Paris'te bir kaç kez yolumuz kesişti. Onların içinde yanan ateş sadece düşüncelerine değil, hareketlerine, konuşmalarına, kısaca her şeylerine yansıyordu. Fidan, Fransa Cumhurbaşkanının dahi "birkaç kez görüştüm, tarzından çok etkilendim" dediği bir kişilik idi. Onlar katledilmeden önce mücadelenin çok önemli isimsiz kahramanlarıydılar. Boşuna hedef seçilmediler.

PKK'nin kurucuları arasında olan Sakine Cansız'ın hedef seçilmesi, o dönemde AKP yetkililerinin ve medyasının Kürt Özgürlük Hareketi'nin yönetici kadrolarına karşı suikast düzenlenerek, Kürt sorununun "çözüleceği" yönündeki açıklama ve yayınları ile örtüşüyor. Aynı süreçte "Oslo Görüşmelerinin" de yürüyor olması ayrı bir "tesadüf". Belirleyici olan devlet tarafından işlendiği konusunda şüpheye mahal bırakmayan bu cinayetin motifi değil, cinayet sonrası Türk ve Kürt halklarının Üç Fidan'ın cenazelerine sahip çıkış biçimleridir. Avrupa, İstanbul ve Kürdistan, özellikle de Amed (Diyarbakır) cenazeler ile beraber ayağa kalkmıştır. Milyonlarca insan cenaze törenlerine katılmıştır.

Cinayetlerin gerçek faillerinin araştırılması, bulunması ve cezalandırılması, bu saatten sonra Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi ve Kürt Özgürlük Hareketinin gücüne, ortak başarısına ve zaferine bağlıdır. Ne zaman ki devlet arşivleri işçi sınıfının kontrolünde olacak, işte o zaman, Mustafa Suphilerden, Sakine Cansız'lara dek tüm faili bizce malum, devletçe meçhul cinayetlerin, katliamların gerçek failleri tüm ayrıntılı belgeleri ile açıklanacak. 2015 yılında, katledilmelerinin ikinci yıl dönümünde Sakine, Fidan ve Leyla'nın anılarını bu düşünceler ve mücadele azmi ile yaşatıyoruz.

Evet... Bıktınız Bizden... Biliyoruz

❑ **Ayla BORAN**

Wanlı Dilek Özister, 4 çocuk annesiydi. Yıllarca eşinden şiddet gördü ve sayısız kez devletten koruma istedi.

Sonuç mu?

Koruma talebine aldığı yanıt: "Bıktık sizden artık" oldu ve Dilek Özister, eşi tarafından sokak ortasında bıçaklanarak yaşamını yitirdi.

Şiddeti, yaşamın her alanında meşrulaştıran devlet, kadına şiddeti ise "aile içi"ne hapsetmeye çalışarak olağanlaştırdığı sürece, dudak uçuklatan kadın cinayetleri istatistikleri sürekli yükselecektir.

Kapitalizm koşullarında, insanın insanca yaşam hakkını küstahça yok sayan devlet karşısında, erkeği çoğunlukla en yakınındaki kadına karşı "ölüm, işkence, şiddet ve aşağılamayla" konumlayan davranışlar, gittikçe içselleşen bir hal almaktadır.

Clara Zetkin'in deyimiyle, yaşamın olduğu her yerde savaşan, direnen, emekçi, işçi, ezilen ve yoksul kadınlar hep olacaktır. Kadınların kimisi sınıf bilinciyle, kimisi eviçi emeğiyle, kimisi karşısına erkeği alarak, kimisi bedenini metalaştırarak, kimisi susarak, kimisi korkarak, kimisi çaresizlikle de olsa yaşamdan umut çıkarmaya çalışarak var oluyorlar.

Her şeyden önce bilinmelidir ki kadınlar, eşit koşullarda yaşamı üretenlerdir. Yine bilinmelidir ki; evde, işyerinde, fabrikada, sokakta kadın, çifte sömürünün ve daha fazla artı değerin üretildiği yedek işgücü ve vasıfsızlaştırılan konumdadır.

Biz devrimci, demokrat, sosyalist ve komünistler olarak, her alanda ve her anlamda kadınların, yaşama hakkının önündeki engellerin –başta canı olmak üzere- kaldırılmasında sadece destekçi değil, yoldaş olabilmeyi başarmalıyız.

Her yüreğine konduğunuz, yaşamını değiştirebildiğiniz kadın, bilin ki; en az sizler kadar dirençli, sizler kadar cesaretli, ve sizler kadar yüreklidir. Yeter ki; kadını rejimin en çok istediği gibi cinsiyetçi değil "insan" algısıyla tanımlayabilin.

Bugünden yapabileceklerimiz, yarının sorun olmayan kadınları ve erkekleri olarak bizleri yani insanı yeniden üretecektir.

Devlet bıkmış bizden... Ya siz?

İşçi sınıfının yolunda İGD'den İDG'ye!

❑ Meryem GÜZEL

10 Eylül 1920'de **Mustafa Suphi**'nin öncülüğünde kurulan Türkiye işçi sınıfının öncü politik örgütü **TKP (Türkiye Komünist Partisi)**, iğneyle kuyu kazar gibi bir sabırla, bir sarraf titizliğiyle işçi sınıfının, emekçilerin, kadınların ve gençliğin içinde çalışarak 1970'li yıllarının ortalarında dev bir **ATILIM** yaptı.

İşçi sınıfının öncü politik örgütü, Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkes, Ermeni ve Rum gençliğinin içine işçi sınıfının öğretisini taşıyarak yığınsal, demokratik ve merkezi bir gençlik örgütlenmesinin önünü açtı. 17 Kasım 1975'te **İlerici Yurtsever Gençlik** gazetesi yayınlanmaya başladı. 5 Ocak 1976'da Atılımın bir sonucu olarak Türkiye ilerici, yurtsever ve devrimci gençliğinin örgütü **İGD (İlerici Gençler Derneği)**, kuruldu.

1978'de Küba'nın başkenti Havana'da düzenlenen "Dünya Gençlik Festivali"ne katılan İGD delegasyonu.

"Yolumuz, işçi sınıfının yoludur!" belgisiyle yola çıkan İGD, işçi, köylü ve öğrenci gençlik içinde hızla örgütlenerek kök salmaya başladı. 58 şube ve 20.000 üyeye ulaşarak 15-17 Mayıs 1978'de 1. Kongresini yaptı. **Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu** üyesi olarak1978'de **Küba**'nın başkenti **Havana**'da düzenlenen **"Dünya Gençlik Festivali"**ne katıldı. Faşist saldırı ve katliamlarda 130 yönetici ve üyesi şehit düştü. 12 Eylül Faşist darbesi hazırlığında Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından 6 Kasım 1979'da kapatıldığında 154 şube ve 50 bin üyesi bulunmaktaydı. İGD'nin kapatılmasıyla İlerici Gençler, 'yüreklerine taş bağlayıp' oturmadılar bir kenarda. İşçi sınıfının devrimci öncü hareketine sımsıkı bağlı kalarak fabrikalarda, tezgah başlarında, okullarda, üniversitelerde, mahallelerde ve alanlarda mücadeleyi geliştirerek ve güçlendirerek sürdürdüler. Faşist cuntanın "1982 Anayasası"na karşı **"Hayır Kampanyası"** başlattılar.

1990'lı yıllarında dünya ölçeğinde ortaya çıkan karşı-devrimci dalga, ABD ve AB emperyalizminin desteği ve işbirliğiyle gelişip güçlenerek Sovyetler Birliği başta olmak üzere sosyalist ülkeleri vurdu. Sosyalist ülkeler yıkılarak yerine kapitalist veya kapitalizme açık yönetimler işbaşına geldi. Burada sadece dünya sosyalist sistemi çökmedi, beraberinde sömürgeciliğe ve köleliğe karşı mücadele veren ulusal kurtuluş hareketleri ve kapitalist ülkelerde sömürüye karşı mücadele veren işçi sınıfının hareketleri de derinden etkilenerek ya yenilgiye uğradılar ya da pasifizme gömülerek durma noktasına geldiler.

12 Eylül faşizminin ağır koşullarına, dünya ölçeğinde gelişen bu karşı-devrimci likidasyonun (tasfiye) eklenmesiyle ülkemizin komünist, sosyalist ve devrimci demokratik hareketleri çok derinden etkilendiler. Bu süreç içerisinde Türkiye işçi sınıfının devrimci politik örgütlülüğü ve buna bağlı olarak gençlik örgütü İGD 'nin yasaklı devamcısı **İLERİCİ GENÇLİK ÖRGÜTÜ** de likidasyona uğradı.

Bugün, ne dünya eski dünya ne de Türkiye 1980'lı yılların Türkiye'si! Türkiye işçi sınıfının devrimci hareketi yavaş da olsa gelişiyor. Emekçi kitleler, **üretimden gelen gücün** farklılığını kavrıyorlar. İlerici, devrimci, yurtsever ve komünist gençler, işçi sınıfının devrimci hareketiyle canlı bağlar kuruyor. İşçi gençlik, fabrikalarda, atölyelerde ve tezgah başlarında üretimin içinde sınıf bilincini kazanıyorlar. Köylü gençlik, günden güne yoksullaştıklarının bilincine vararak, kapitalizmin dolayısıyla onun devletinin ve hükümetinin çevre ve doğa katliamlarına karşı örgütlenerek seslerini yükseltiyorlar. Öğrenci gençlik ise okullarda, öğrenim kurumlarında ve üniversitelerde gerici, ırkçı ve faşist eğitime karşı aktif mücadele içindeler. Eşit, özgür, parasız ve anadilde bir eğitim için canı pahasına dişe diş bir mücadele yürütüyorlar. Kürt ilerici, devrimci ve yurtsever gençliği, özgür bir yaşam için asimilasyona karşı verdiği mücadeleyle destan yazıyor. Kürt gençliğinin bu şanlı ve savaşkan duruşu Türk, Laz, Arap, Çerkes, Rum ve diğer halklardan gençliğe esin kaynağı oluyor.

Gençliğin ekonomik, akademik ve demokratik sorunları, işçi sınıfımızın ve halklarımızın temel sorunlarıyla iç içedir. İşçi sınıfının ekonomik, demokratik ve sendikal hakları ile Kürt halkının ulusal demokratik hakları diyalektik olarak birbirlerine bağlıdır. Bunun için gençlik ortak ilkeler etrafında mücadelesini geliştirmek zorundadır.

Anti-emperyalist, anti-kapitalist, anti-şovenist ve anti-faşist savaşım ilkeleri temelinde yola çıkan **İDG (İlerici Devrimci Gençlik)**'in *"bugün işbirlikçi burjuvazinin baskı ve zorbalıklarına, faşist uygulamalarına karşı devrimci örgütlenmeye hız vermek, savaşkan birliğini pekiştirmek, işçi-gençlik dayanışmasını güçlendirmek yönünde yeni atılımlar yapmak görevi vardır."*

Dünya ilerici devrimci gençliğinin mücadele tarihine baktığımızda şu gerçeği görüyoruz: İşçi sınıfının devrimci hareketiyle bütünleşen gençlik hareketleri başarılı oldular. İşçi gençlik, diğer tüm gençlik kesimlerini işçi sınıfına bağlayan organik bağdır. Marksizm-Leninizm, işçi sınıfının bilimidir, dünya görüşüdür. Bunun için diyoruz ki, Gençliğin yolu, işçi sınıfının devrimci savaş yoludur. Bu belgi, dün İGD'nin omuzlarında filizlenerek kök saldı. Bu günde İGD'nin bayrağını devralarak sürdüren İDG'in ellerinde yükseliyor. İlerici Devrimci Gençlik, antiemperyalist bir düzenin koşullarının yaratılarak sosyalist bir toplumun gerçekleşmesi için üzerine düşen rolü yerine getirecektir.

İDG, Kürt halkının özgürlük mücadelesine katılmak zorundadır ve bu zorunluluğu özgür iradesiyle yerine getiriyor. **Mustafa Suphi Brigadası** 5 kişilik savaşçı timi ile Kobanide **YPG/YPJ** saflarında savaşıyor. Bu pratiği geliştirmek gerekiyor. Kürdistan halkıyla dayanışmak, güncel bir görevdir. İDG, Kobanê ve Şengal'de sürdürülen kirli savaşa kayıtsız kalamaz. Enternasyonalist bağların gelişmesine katkı sağlamalıdır. Gençlik içinde öncü rol oynamalıdır. Marksizm-Leninizm'in rehberliğinde, işçi sınıfının devrimci hareketiyle iç içe yaşayarak sabırlı ve kararlı bir çalışma enternasyonalist olmanın şifresidir. "Kır saçlı" gençlerin de, yeni nesillerin de İGD'nin 39. yılında sadece nostalji yapmaları değil, bu ruhla savaşmaları, savaşamıyorlarsa da aktif ve somut dayanışma içinde olmaları, İGD mirasına sahip çıkmanın gereğidir.

Türkiye'de ve Kürdistan'da yaşayan bütün ilerici, devrimci, yurtsever; işçi, köylü ve öğrenci gençleri, **"savaşsız, sömürüsüz, sınıfsız, barış dolu, özgür bir dünya"**nın kurulması için işçi sınıfının SAVAŞ YOLU'na çağırıyoruz. Bu idealimizi hep birlikte gerçekleştirmek için **"Yolumuz, işçi sınıfının yoludur!"** diyen İDG'nin saflarında toplanalım, birliğimizi ve devrimci savaşkan gücümüzü pekiştirelim!

Müslüman Emekçiler: Sınıf düşmanına karşı ortak mücadelede omuz omuza

❑ Sinan DERVİŞOĞLU

Dünyada ve Türkiye'de son 20 yılda din olgusunun önemi giderek arttı. Sadece emperyalizmin bu konudaki planları ve yatırımlarının ötesinde, sosyalist sistemin çöküşünün yarattığı umutsuzluk ve çaresizlik de insanların yığınlar halinde dine yönelmelerinde ciddi bir rol oynadı. O açıdan, toplumu gerçekçi bir gözle değerlendirmek isteyen hiçbir devrimci, din olgusunu göz ardı etme lüksüne sahip değildir.

Dinin iki yönü:

Kökü tarihin derinliklerine uzanan din olgusu, kısa ya da orta vadede ortadan kalkacak geçici bir olgu değildir. Geçmiş sosyalist toplum deneyleri (ve günümüzde Küba, Latin Amerika, Çin ve Vietnam deneyleri) göstermiştir ki, sosyalizm iktidara geldikten sonra dahi, uzun yıllar boyunca din olgusu varlığını koruyacaktır ve komünistler din olgusunu ele almak ve dindar emekçilerle diyalog kurmanın yollarını bulmak ve geliştirmek zorundadır.

Öncelikle dini inancın yapısını inceleyelim: İslam dahil her dini inanç, bir dizi ahlaki ve insani değeri, ve bu değerlere temel teşkil eden bir dizi tarihsel iddiayı ve argümanı içerir (peygamberler, Tanrı ile konuşma, mucizeler, Tanrı'nın vasıfları..vs)

Dinin ana konusu olan insani ve ahlaki değerler nelerdir? Bunlar **şefkat, yardımlaşma, adalet, dürüstlük, mütevazilik, hemcinslerine saygı**, hatta iyi bir insan olabilmek için **dünya nimetlerinden vazgeçmek** gibi insani tercihlerin oluşturduğu ahlaki bir çerçevedir. Bu ilkelerin yaşadığımız toplumun gerçekleriyle karşılaştırırsak şu şaşırtıcı sonuca varırız: Bu prensipler, sınıflı toplumların, özellikle de içinde yaşadığımız kapitalist toplumun gerçekleriyle taban tabana zıttır! Kapitalist toplumun gerçeği bencillik, bireycilik, gemisini kurtaran kaptan mantığı, böbürlenme, ihtişam düşkünlüğü, maddi zenginliğe duyulan açlık, fakirliğe kayıtsızlık, ve insanı insanın kurdu yapan acımasız bir yaşam savaşıdır. Bu durum şu gerçeği olanca netliği ile karşımıza koymaktadır: Dinsel değerler, kapitalist toplumun şiddeti ve acımasızlığı, ve toplumda sürmekte olan vahşi kasırga karşısında sıradan emekçilerin ruhlarında inşa ettikleri bir **sığınak**, yaşamlarına bir anlam verebilmek ve yaşam kavgasında ayakta kalabilmek için dayanmak zorunda oldukları saf, temiz bozulmamış değerleri yaşatmaya devam ettikleri bir korunaktır.

Ancak bu ahlaki çerçeve, hangi temeller üzerine oturmaktadır? Burada bilimsel düşüncenin dışına çıkılarak hurafenin ve boş inancın alanına girilmektedir: Tevrat'ta kainatı 6 günde yaratıp dinlenen bir Tanrı, İncil'de suyu şaraba çeviren ve bir ekmekle 1000 kişiyi doyuran bir peygamber, Kuran'da Havva'yı Adem'in kaburga kemiğinden yaratan bir Tanrı gibi olgular, bilimsel gelişmenin her aşamasında zorlanan ve ona ters düşen bir ön kabuller silsilesidir. Bu bilim dışı zemin, her türlü spekülasyona ve özellikle hakim sınıflardan gelecek manipülasyona açık bir ortam oluşturmaktadır. Şehit olduğunda Cennet'te 70 bakirenin kendisini bekleyeceğine inandırılan IŞID katilleri, bunun en somut örneğidir.

Bu resim karşımıza şu gerçeği çıkarmaktadır: Dini inancın bilim dışı temelleri egemen sınıfların işine gelen ve onlar tarafından kullanılan esas yönü olabiliyorsa, birinci yönü, yani kapitalizmle çelişen ahlaki inançları devrimciler tarafından niçin bir potansiyel bir olanak olarak ele alınmasın? **Latin Amerika'da, Fransa ve İtalya'da, milyonlarca Katolik emekçinin, Yunanistan'da yüzbinlerce Ortodoks işçinin, Uzak Asya'da milyonlarca yoksul Budistin bu yönlerine hitap ederek onları devrimci mücadeleye kazanan komünistlerin başardığı işi biz burada niçin başarmayalım?** Üstelik tam da "Siyasi İslam" adına ortaya çıkan ve bir hırsızlar çetesine dönüştüğü aşikar olan, paragözlüğü, süs ve ihtişam düşkünlüğü, yalancılığı ile İslam'ın en temel değerleriyle çelişen bir AKP iktidarı döneminde bunu niye başaramıyoruz?

Önyargıları yıkalım, kurtuluşumuz için birlikte savaşalım!

Bu sorunu cevabını devrimciler önce kendilerinde aramalıdır. Sorun, devletin resmi ideolojisi olan kemalizmin solda süren etkisi, ve Müslüman emekçilere bakarken onları hala kemalizmin gözlükleriyle görmeye devam etme hastalığıdır. Gazetemiz **Politika**, geçen sayılarında solun tarihinde bir **ilki başardı**: Grevde mücadele eden ve kitap okuyan, sakallı ve takkeli dindar bir emekçinin resmini bastı. Geleneksel Kemalist bakışlı bir solcu için bu emekçi en hafif deyimiyle "irkiltici"dir, yobaz ya da şeriatçı izlenimi veren tipik bir "öteki"dir. Bizim içinse o, patrona karşı mücadele eden, bu arada okuyarak kendini samimiyetle geliştirmeye çalışan bir işçi, bir sınıf kardeşimizdir. Mesele, kemalizm dahil her türlü burjuva ideolojisinin dar ön yargı kalıplarını reddederek bu **sınıfsal bakışı** temel almaktır.

Olay elbette bununla bitmemektedir. Resmi ideoloji 80 yıldır dini ve dindarları (toplumun neredeyse yarısı-

nı) yaygın deyimle "öteki"leştirirken, sol da kendini hep "laik ve modern" olarak tabir edilen diğer %50 içinde tanımladı, orada yaşadı, kendini orada geliştirdi ve kendisine "Kuzey Kutbu kadar "uzak kıldığı dindar emekçileri, burjuva uşağı sağ partilere terk etti. Bugün içinde yer aldığımız%50, artık %20'lere inmiş durumdadır; ve çok daha önceleri başarmamız gereken iş, bugün bir zorunluluk olarak karşımıza çıkmıştır: **Müslüman emekçilerle diyalog kurmak, ortak sınıf düşmanına karşı mücadelede onlarla birlikte örgütlenmek**.

Bu kolay olmayacaktır. Bir yandan dindarlarda var olan (ve bizim de yıllar boyu onlardan uzak kalarak pekiştirdiğimiz) "Allahsız inançsız komünistler" ön yargısı, öte yandan solculardaki "dindar biriyle ne işimiz olur?" kolaycılığı, sosyalistlerin %90'ında var olan "bir Müslümanla nasıl ve neleri konuşacağını" bilememe, ortak bir sohbet dahi yapacak bilgiden yoksun olma zaafı, önümüzdeki sorunlardır. Ancak 2 noktayı hatırlamak bize yeterince umut verecektir: Birincisi sınıf mücadelesi fabrikalarda, madenlerde, tarlalarda, ülkenin dört bir yanında hızla yükselmektedir; ve dostça, yoldaşça el uzatabileceğimiz milyonlarca dindar emekçi bu mücadelede şimdiden saf tutmuş vaziyettedir. İkincisi ise şudur: Müslüman emekçilerin iç dünyalarında yürekten bağlı oldukları mukaddes değerleri, iyiliği, dayanışmayı, yardımlaşmayı ve kardeşliği topluma egemen kılacak, ruhlarındaki o "sığınağı" toplumun kendisi ve ana gerçeği haline getirecek tek güç sosyalizm mücadelesidir. Namazında niyazında olan, ömrü boyunca namusuyla çalışıp didinmiş işçileri, yıllarca toprakta çalışmaktan elleri çatlamış ama yoksulluktan kurtulamamış aksakallı dedeleri, tütünde, tekstilde, ev hizmetinde 12 saat çalışıp hayatını tüketmiş başı bağlı kız kardeşlerimizi mücadeleye kazandığımız gün, ülke toprağı gerçekten titremeye başlayacaktır. Zira halkı sömüren akbabaların yıllardır iktidarlarını üzerine kurdukları zeminin önemli bir kısmı ayaklarının altından kaymış olacaktır. Devrim mücadelesine büyük ivme kazandıracak olan bu hedefi yakınlaştırmak, bizlerin önümüzdeki dönemde en önemli görevlerinden biridir.

Sovyet İktidarı ve Müslümanlar

"Bolşeviklerle Müslümanlar arasında hiçbir çatışma yoktur ve olamaz. Baku Sovyet İktidarı, Baku'daki tüm milliyetlerden işçi ve köylülerinin, ve hepsinin üstünde de Müslüman halkın iktidarıdır ve öyle kalacaktır." ***(J. V. Stalin 1922)***

1917 Ekim Devrimi sonrasında Bolşevikler, Çarın işbirlikçisi olan Ortodoks kilisesine karşı sert bir tavır takınmakla birlikte, Çarın ezdiği bir kesim olan Müslümanlara karşı büyük bir dostluk ve hoşgörüyle yaklaştılar. Camilere, dinsel yaşama hiçbir müdahalede bulunmadılar. **Lenin *"Doğu'nun Müslüman Emekçilerine"*** başlıklı tarihsel bildirisinde onları Müslüman halkları ezen emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadeleye çağırdı. Büyük devrimci **Lenin**, bununla da yetinmeyerek, Çarlığın Orta Asya Müslümanlarından gasp ettiği ve "Hristiyanlığın İslam üzerindeki zaferinin bir ganimeti" gibi Petrograd'da muhafaza ettiği **dünyanın ilk tam nüsha halindeki Kuran-ı Kerim**'ini devrimden sonra gerçek sahiplerine, yani Orta Asya Müslümanlarına iade etti. Bugün bu Kuran Özbekistan'da bulunmaktadır.

Devrime kadar sefalet ve gerilik içinde yaşayan SSCB'nin Müslüman halkları, kendilerine binlerce okul, üniversite, fabrika ve sanat evi kazandıran sosyalizme dört elle sarıldılar ve ona kanlarıyla sahip çıktılar. 1941'de Moskova önlerinde Nazileri püskürten Kızıl Ordu birliklerinin önemli bir kısmı Kazakistan tümenleri oldu. Milyonlarca Kazak, Azeri, Özbek, Türkmen ve Kırgız, SSCB'nin ve Doğu Avrupa'nın faşizmden kurtuluş seferinde ve Berlin'in alınmasında yiğitçe savaştı.

Bolşevikler yalnızca iki noktada ısrarcı oldular**: Kadının eğitimi ve gene kadının başta üretim olmak üzere toplumsal yaşama aktif katılması. Kemalistlerin aksine Bolşevikler, Müslüman kadınların çarşafı, türbanı, başörtüsüyle asla uğraşmadılar**. İnsanların yaşam tarzına, hele giyimlerine, onların gururunu kıracak hiçbir müdahalede bulunmadılar. Bu konuları, onların özgür iradeleriyle, süreç içinde ve kendiliğinden hallolacak konular olarak gördüler.

Sonuç ortadadır: Rusya Federasyonu dahil eski Sovyet cumhuriyetlerinin hepsinde İslamiyet toplumsal kültürün ve tarihsel mirasın bir parçası olarak yaşamakta, inananlar (Sovyet döneminde olduğu gibi) ibadetlerini serbestçe yapabilmekte, ancak din bir siyaset malzemesi olarak asla kullanılmamaktadır. ABD, bütün dünyaya saldığı bir bela olan **"Siyasal İslam" mikrobu**nu bu ülkelere bulaştırmak için ciddi çaba sarf etmesine rağmen, kurduğu tezgah, (bir Suudi-ABD provokasyonu olan kısa ömürlü Çeçen terörü dışında), bu ülkelerin **hiçbirinde tutmamıştır, tutmayacaktır**. Bu ülkelerin İslami gericiliğe karşı sahip oldukları yapısal "bağışıklığın" oluşmasında, Sovyet yönetimlerinin 70 yıl boyunca uyguladığı doğru ve isabetli politikaların belirleyici rolü asla unutulmamalıdır.

Politika
SAVAŞSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

İki haftalık süreli yayın

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: **K. Tayfun Benol**
Genel Yayın Koordinatörü : **S. Kemal Atakan**

Yönetim Yeri: İbrahim Ağa Cami Sk. No:11/1 Kadıköy-İst.
Telefon: 0216 428 10 21 **Telefax:** 0216 428 10 22
E-posta: **bilgi@politikagazetesi.org**
Web adresi: **www.politikagazetesi.org**

Basıldığı yer: Ezgi Matbaası, Sanayi Cad. Altay Sk. No: 14
Çobançeşme/B.Evler-İstanbul Telefon: 0212 452 23 02

Yurtiçi Abone Bedeli : Yıllık 24,- TL
Yurtdışı Abone Bedeli: Yıllık 24,- EUR / 30,- USD

Politika Gazetesi / K.Tayfun Benol
Türkiye İş Bankası

TRL Hesap No: 1209 0199521
TRL IBAN: TR 40 0006 4000 0011 2090 1995 21

EUR Hesap No: 1209 0102491
EUR IBAN: TR 36 0006 4000 0021 2090 1024 91

USD Hesap No: 1209 0102486
USD IBAN: TR 74 0006 4000 0021 2090 1024 86

Önemli not: İşsiz, emekli, engelli, öğrencilere yurtiçi ve yurtdışı fiyatlarından % 50 indirim, devrimci siyasi tutsaklara ücretsiz abonelik.

Reşat Fuat Baraner:
Mücadeleye adanmış bir yaşam

Geçtiğimiz senelerde **TÜSTAV**, **Türkiye Komünist Partisi**'nin önemli liderlerinden biri olan **Reşat Fuat Baraner** için bir çalışma yayınladı. **Ersin Tosun**'un hazırladığı çalışma, **Reşat Fuat** ile ilgili KOMİNTERN belgeleri, kendi kaleme aldığı önemli makaleler, onunla ilgili anılar, ve onun adının geçtiği toplantıların tutanaklarını içeriyor. Kitap, **Reşat Fuat**'ın kişiliği kadar, o dönemdeki **TKP** ve parti içi tartışmalar hakkında da önemli veriler sunuyor.

Reşat Fuat, aslen TC'nin kurucusu **Mustafa Kemal**'in ana tarafından akrabasıdır. Parlak yetenekli bir genç olarak devlet bursuyla Almanya'ya matematik öğrenimine gönderilmiştir. *"Cumhuriyet"*in elit bir kadrosu olmak yerine hayatını işçi sınıfına adamış bir militan olmayı nasıl seçtiğini, kitap gene **R. Fuat**'ın ağzından aktarır. Berlin'de Türk elçiliğinde verilen bir davette TC temsilcisi bir paşanın övünerek anlattığı sahtekarlıklar onda tiksinti uyandırır. Gerisini de vicdanı ve zekâsı tamamlar. 2 yabancı dil bilen, yüksek kültürlü, istese TC'de direkt bakan olabilecek **Reşat Fuat**, hayatını devrime ve sosyalizme adamıştır. Bürokrat koltuğunu, garantili bir hayatı, baloları ve parlak bir kariyeri elinin tersiyle itmiş, hapsi, sürgünü, polis takibini ve işkenceyi seçmiştir.

Atatürk'ün yakın akrabası olan **Reşat Fuat**, hayatında bir kere bile bundan bahsetmemiş, bunu kullanmayı aklını ucundan dahi geçirmemiştir. Hakkında yazılan KOMİNTERN raporu, kendisinden *"parti tabanında herkesin sevgi ve saygısını kazanmış bir lider"* olarak bahseder, ve parti için çekişmelerin yoğun olduğu o dönemde bunun *"**TKP**'de az rastlanan bir durum olduğunu"* belirtir.

Reşat Fuat Baraner (1900-1968)

TKP'nin en zor ve çetin döneminde liderlik yapmıştır **Reşat Fuat**. Parti merkezinin sürekli darbe yediği, kalıcı ve etkin bir merkezi organın bir türlü oluşamadığı, özellikle *"desantralizasyon"* adıyla bilinen ve partide ciddi örgütsel dağınıklığa neden olan o dönemde, **Reşat Fuat** içerde ve dışarıda komünistlere umut veren, morallerini yükselten ve toparlayan bir kadro olarak karşımıza çıkmaktadır. Kitapta yer alan iki uzun makalesi, *Çin Devrimi* ve *İspanya İç Savaşı* ile ilgili yazdığı broşürler, bilgi kaynaklarının oldukça kıt olduğu bir dönemde insanları aydınlatan önemli bilgiler sunduğu gibi, onun engin kültürü hakkında da bizlere fikir vermektedir. Kitabın başka bölümlerinde Osmanlı toplum düzenine ilişkin yaptığı kısa, ancak zekice tespitler de, ciddi bir birikimi ortaya koymaktadır

Kitap, **Reşat Fuat**'ın Türkiye'ye giriş sürecinde tutuklanması konusunda **Şefik Hüsnü**'nün hatalarına ve bununla ilgili açılan KOMİNTERN soruşturmasına yönelik de bilgi vermektedir. Mahkemede **R. Fuat**, şahsi savunma yapmamış, marksizmi ve işçi sınıfını savunmuştur. Sorgu esnasında, kitapta aktarılmayan, ancak başka tanıklıklardan öğrendiğimiz kadarıyla ağır işkenceye maruz kalmış, ancak konuşmamış ve çözülmemiştir. Hapishanede mütevazi ve örnek kişiliği ile hereksin sevgisini kazanmış, tutuklu kadrolar için ciddi bir moral kaynağı olmuştur. Kendisiyle ilgili tanıklıkları aktarılan **Hayk Açıkgöz** gibi komünistler, ondan sadece kafaca değil, vücutça da sağlam, dayanıklı, örnek bir komünist olarak saygıyla, hatta hayranlıkla bahsetmektedir. Eşi ve Türkiye'nin ilk ilerici kadın yazarı olan **Suat Derviş**'in tanıklığı da benzer bir resmi, örnek bir komünist kişiliği bizlere aktarmaktadır.

TÜSTAV'ın çalışması, 1951 Tevkifatına giden süreçte, parti içi çatışmalar hakkında da bilgi vermekte, özellikle **Zeki Baştımar**'ın kendisine yönelik eleştirilerini de aktarmaktadır. Kendisini sert eleştiren **Baştımar**'ın aksine **İsmail Bilen**, yaşarken de öldükten sonra da **Reşat Fuat**'ı savunmuş, ona sahip çıkmıştır. 1961 sonrasında TİP'in dışında tutulan ve yalnız bırakılan **R. Fuat**'a, ne yazık ki MDD'ci "eski tüfek"ler sahip çıkmış, onların dergisi olan "Türk Solu"nda (onların cuntacı ideolojisine asla bulaşmadan) Marksist özünü koruyan yazılar yazmıştır. O dönemde **Deniz Gezmiş** de dahil, birçok devrimci genç kendisiyle tanışmış ve onlara ilham vermiştir.

Oldukça önemli bir döneme ışık tutan ve elbette ki daha da genişletilmesi gereken **TÜSTAV**'ın çalışmasını tüm dostlara tavsiye ederken, **Türkiye Komünist Partisi**'nin bu değerli, Leninci savaşçısının anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

DÖDEF KONSERİ
20 OCAK 2014, Saat: 17.00
Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Oditoryumu

Bilet temin adresleri:

Özgür Halk Dergisi, Demokratik Modernite, **Mezapotamya Kültür Merkezi**, İsmail Beşikçi Vakfı, **Roştiya Demxane**, Şahmaran Kafe, **Avam Kahvesi**, 26A Kafe